

SAYI: 09 13-25 ŞUBAT 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

"DEMOKRATİK TÜRKİYE" DEĞİL

DEMOKRATİK DEVRİM

- Kitleler Tarihin Bilincinde
- Sınıf Savaşının Gelişmesi İçin...
- Viva Küba
- Esnek Üretim- Esnek Çalışma
- Örgütlü Düşünmek
- Ayazma'nın Öfkeli Sokaklarında
- Bayramtepe'de Tek Yürek Tek Yumruk

Merhaba,

Üzerimizdeki tüm baskılara rağmen 9. sayımızda sizlerle buluşmanın sevincini yaşıyoruz.

Dergimiz, içinden geçmekte olduğumuz tarihsel süreçte üstlendiği misyonun farkındadır. Sınıflar mücadelesinin tüm dünya üzerinde bu kadar yoğunlaştığı koşullarda devrimci, sosyalist bir yayının, üzerinde yaşadığımız topraklarda oynadığı/oynayacağı rol çok önemlidir. Bu nedenle yazarlarımızdan okurlarımıza, çalışanlarımızdan dağıtımçılarımıza hepimiz dergimizin işçi ve emekçilere en iyi şekilde ulaşması için daha çok çaba göstermeliyiz.

Tüm dünya üzerinde sınıf hareketi sıçramalı bir gelişim gösteriyor. Marx'ın "teori yığınlarla buluştuğunda maddi bir güce dönüşür" belirlemesi her geçen gün daha somut bir hal alıyor. Tarih, komünistlerin öngördüğü şekilde yaşanıyor. Bütün gelişmeler, kapitalist dönemin, burjuva toplumunun sonunun geldiğini gösteriyor. Burjuvazi, tarihsel gelişimin önünü kesebilmek için umutsuz bir şekilde zora başvuruyor. Karşı-devrimci zor ve bunu uygulayacak aygıtlar olmadan burjuva sınıf bir cenazeden farksızdır. Ve onun gömüleceği gün uzak değildir. Enternasyonalist bir dünyanın kurulması, bütün dünyanın emeğin olması artık kaçınılmazdır. Bu sayıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

Son süreçte yeniden ortalama solun diline dolanan "Demokratik Türkiye" sloganının cilası kazanınca altından nasıl kopkoyu bir reformizmin çıkacağı bu sayımızın gündemini oluşturuyor.

Dünyanın devrimci dönüşümü kendini her alanda hissettiriyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda bu dönüşüme karşı varıyla yoğunlaştırmaya hazırlanıyor. Ancak ne yerel seçimler ne de başka bir burjuva tedbir, tekelci kapitalist sistemi kurtarmaya yetecektir.

Proletarya ve emekçiler, yüzyıllardır süren sınıf savaşımını mutlaka kazanacaktır. Komünizm insanlığın geleceğidir.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜYÜZ

Yazı İşleri Müdürümüz Özgen İş ve Ayıışı Sanat Merkezi çalışanları Ayşe Rojda Şendür ve Alev Oral özgürlüklerine kavuştular.

1 ayı aşkın süredir tutuklulukları devam eden devrimci tutsaklar artık yoldaşlarının yanındalar.

İçeride kaldıkları süreyi olabildiğince verimli bir çalışma içerisinde geçiren derginin Yazı İşleri Müdürü ve Ayıışı Sanat Merkezi çalışanları şimdi bir arada olmanın coşkusu ve şevkiyle çalışmalara dört elle sarıldılar.

Devrimci Basın Susturulamadı. Devrimci Sanat Engellenemedi.

Hoş geldiniz.

a **ışığı**
sanat merkezi

**GAZİ ŞUBESİ
AÇILIYOR**

KİTLELER TARİHİN BİLİNCİNDE

Üzerinde çok durulan, ama en kavranmayan olgulardan biri, dünya çapında süren kitle eylemlerinin niteliğidir. Ne eylemleri yaratan nesnel durum, ne de öznel durum üzerinde yeterince düşünülüyor. Olguların özü ve büründükleri görünüm ya birbirlerine karıştırılıyor, ya da yalnızca görünüme bakılıyor. Bunun temel nedeni Marksist düşünce yönteminden uzaklaşmaktır. Enternasyonal eylemlerin hangi olaylarla kendisini ortaya koyduğu açıklanıyor ama iş bunların hangi tarihsel ve ekonomik koşullardan kaynaklandığını açıklamaya gelince, bu yapılamıyor. Bu kadar sığ değerlendirmelerden sonra, böylesine büyük bir sosyal hareketi bütün yönleriyle açıklamak bizim için her zaman görev oluyor.

Açıkladık, devam ediyoruz.

Eylemler her seferinde sınırlı bir hedefle kendini gösterdi. Örneğin DTÖ'yu (Dünya Ticaret Örgütü) protesto etmek gibi. Örneğin Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu ve G7 toplantılarını eylemsel ya da basın yoluyla protesto etmek. Başka bir zaman kapitalist devletlerin ve tekellerin çevre felaketine neden olan toplantılarına ve kararlarına karşı harekete geçmek. Bir başka zaman ise emperyalist savaşa karşı dünyayı ayağa kaldırmak. Hareket, sınırlı bir hedeften, daha geniş bir hedefe yönelebiliyor. Bu dinamiklere ve bilince sahip. Açıktır ki, hareket farklı sosyal güçlere dayanıyor. Bu farklılıklar, hedeflerde farklılıklara yansıyor. Eylemler bir yandan sürerken, bir yandan da tartışmalar sürüyor. Harekette belirleyici bilinç yeni bir dünya kurma bilincidir. Sürükleyici düşünce, insanlığın artık burjuva toplumunu ölçülerıyla yaşayamayacağı, ama bunun yerini alacak daha yüksek bir yaşam düzeyinin koşullarının da var olduğuna dayanıyor. İnsanları ayağa kaldıran, hareketi yaratan temelde yatan düşünce budur. Bu düşünceye daha önceden varıldı. Asıl olarak bunun tarihsel materyalist açıklamasını komünistler yaptı. Tarihsel gelişmelerin nereye doğru ilerlediğini yine komünistler açıklıyor.

Komünistlerin söylediği kitlelerin çok geniş bir kesiminin bilincine, sosyal hareketine dönüştü, maddi bir güç oldu-dünyayı değiştiren bir güç.

Bütün nesnel gelişmeler bütün ekonomik süreç bir tarihsel dönemin sonuna gelindiğine işaret ediyor. Güçlü bir işaret. Genel olarak tarihin sonu değil, özgül bir tarihi dönemin sonu. Kapitalist dönemin, burjuva toplumun sonu. Burjuvazi, bir zamanlar öncülük ettiği, egemen olduğu, serpilip gelişen bir tarihsel dönemin kaçınılmaz çöküşünü önlemek için, zora, daha fazla zora baş vuruyor.

Bunun ilk anlamaya çalışanlar Amerikalılar oldu. Kendi kapitalist toplumlarını, "tarihin sonu" ilan ettiler. Gerçekte ise, tüm kapitalistler sonlarının farkındalar. Kendi egemenliklerinde geçen bir çağın artık geri gelmeyeceğini biliyorlar ve bu nedenle kaybetmiş bir sistemi ayakta tutabilmek için hiçbir kötülükten geri kalmıyorlar.

Kapitalistlerin hiç anlamadığı şey ise, nasıl oluyor da, sosyalist ülkeler birer birer düşerken hemen hemen

aynı dönemde dünyayı alt-üst eden emekçi kitle ayaklanmaları başlıyor ve on yıldır kesintisiz devam ediyor. 90'ların ortalarından önce, kapitalizmi alt-üst edecek böyle bir sosyal hareket ortaya çıkmıştı. Komünistler bu hareketin, gelip geçici olmadığını, sistemi alaşağı edecek yönde ilerleyeceğini açıkladılar. Ve nasıl oluyor da bir toplumsal sistemin kendisini en güçlü hissettiği bir sırada, böylesine güçlü bir sosyal hareket geliştirebiliyor. Ne var ki, burjuvazinin kendisini güçlü görmesi ile gerçek durum farklı. Ve biz söylüyoruz, emek-sermaye ilişkisinin bu kadar keskin olduğu, kapitalizmin tüm çağdaş gelişme ile çelişme ve çatışma içinde olduğu, ekonomik yıkımın bu kadar derin olduğu, dolayısıyla burjuva toplumsal sistemin çözülüp, dağılmaya yüz tuttuğu bir dönemde, burjuva egemenlik ve burjuva toplum nasıl güçlü olabilir ki. Ve tarihsel olarak kaybetmiş bir sınıf, zorla, terörle, baskıyla daha ne kadar ayakta durabilir.

Komünistlerin söylediğini, çok geniş kitleler de söylüyor, biliyor. Halen durumu tam kavramamış azımsanmayacak bir kitlenin varlığına rağmen, sürükleyici geniş bir kitle, tarihin bilincinde.

İnsanlık bilincine yansıyan şey nesnel dünyada olup biten gelişmelerdir. Bir zamanlar geliştirici, ilerletici rol oynayan kapitalizm, artık yıkıcı ve gerileticidir. Yararlı yönlerini tamamen tüketti. Bugün varlığı, insanı ve tüm canlı yaşamı bitip tüketici bir rol oynuyor. Her gün bu yönde sayısız suç işliyor. Varlığı, insanlık için felakettir. Böylesi bir sistemden kurtuluş, insanlık için ölüm-kalım sorunudur. Ortadan kaldırılması ise, öyle sınırlı, güdük, ılımlı önlemlerle olmaz. Köklü, yani devrimci bir önlem gerekiyor.

Enternasyonal sosyal hareket henüz, tümenden sosyalist bir hareket haline gelmese de onun bilincine yön veren sosyalizmdir. Kendi içinde kimi ayrıksı düşüncelere rağmen her geçen zaman daha fazla sosyalizmin etkisine giriyor.

Hareket ilk başlarda yalnızca nicelik bir güçtü. Süreç içinde dönüşmeye başladı. Hareket ilerledikçe, zaman geçtikçe yeni bir nitelik kazanmaya başladı. Enternasyonalist ve sosyalist niteliği daha belirginleşmeye başladı. Bu ise varlığını, ideolojik ve politik etkisini iyice gösteren proletaryanın harekette ağırlığını koymasının sonucudur.

Proletarya, kapitalizmi yıkıp, komünist topluma ulaşma hedefinde, şimdi ezilenlerin çok daha geniş bir gücünü yanına buluyor.

C.DAĞLI

SINIF SAVAŞININ SONUNA KADAR GELİŞMESİ İÇİN ARADAKİ ENGELLER KALDIRILYOR

Kapitalist sınıfın, proletaryayı egemenliği altında tutmak için, bütünlüklü olarak iki yönetime başvurduğu biliniyor. Biri baskı politikası, diğeri uyutma politikası. Kitlelerin çabuk kanma özelliğinden de çok iyi yararlandığını, tarihten iyi biliyoruz. Ve daha başka egemenlik yolları olduğunu da.

En etkin olanı, üretici kitleyi, her tür üretim ve geçim aracından yoksun bırakıp, onları emek-güçlerini satmaya zorlamak. Bu süreç önce emeğin sermayeye biçimsel bağımlılığı biçiminde başladı. Giderek, emeğin sermayeye gerçek bağımlılığına dönüştü. Diğer bir açıdan bu, şu anlama gelir: Sermayenin emek üzerindeki biçimsel egemenliği yerini, sermayenin emek üzerine gerçek egemenliğine bıraktı. Bu ilişki kapitalist üretim tarafından yeniden ve yeniden üretildi. Yeniden üretilen bu ekonomik koşullar temelinde, bir sınıfın, yaşam boyu proleter olma niteliği güvence altına alınırken, diğer bir sınıfın asalaklığı da sağlanmış oldu.

Kapitalizm, ücretliler sınıfının yoksulluğunu kendi üretiminin koşulu ve sonucu olarak yeniden üretirken, bu sürecin belli bir gelişme aşamasında, emekçi sınıfın başkaldırı koşullarını da yaratmıştır. Kapitalist sınıfın egemenliği genelleştikçe, emekçi sınıfın, kapitalist sınıfa karşı başkaldırıları da genelleşmiştir. Ayaklanmalar yaygınlık ve genellik kazanınca, kapitalist sınıfın baskı ve uyutma politikası daha fazla devreye sokuldu. Buna rağmen egemenliğini eskisi gibi sürdüremez noktaya gelmiştir.

İçerde ardı arkası kesilemeyen ve gitgide şiddetlenen sınıf savaşları, dünyada sosyalizmin güçlü dalgasıyla birleşince, egemenliğini de, düzenini de tehlikede gören burjuvazi emekçi sınıflardan gelen devrimci dalgayı kırmak için yeni önlemleri devreye soktu. Bunlar ünlü "sosyal" önlemlerdir. Bunlar, işçilerin kurulu sosyal düzen içinde kalmalarını sağlayacak, kendilerini sınıf savaşının o korkunç fırtınalarında koruyacaktı.

Böylece, işçiler için getirilen "sosyal güvenlik" önlemlerini emekçi sınıfı, kapitalizmin yıkıcı sonuçlarından korumayacak, esas olarak kapitalist sınıfı, gelecek, proleter sınıfın saldırılarından koruyacak, birer korugan görevi üstlenecekti. Avrupalı kapitalist sınıflar kendilerini, sosyal güvenlik kurumlarının arkasında daha güvencede hissettiler. Bu konuda, sosyal güvenlik kurumları, devletin politik güvenlik kurumları kadar etkili oldu. Sosyal güvenlik kurumlarının arkasında egemenliklerini uzun sayılacak bir süre devam ettirebildiler.

Bu durum, işçi sınıfının bilincini nasıl etkiledi?

Bu etki iki yönlü oldu. Bir yön, "sosyal fonlar kendilerini, kapitalizmin yıkıcı sonuçlarından biraz olsun koruyacaktır" düşüncesi oldu. Diğer yön ise "bu kadar güdük, sınırlı, güvenli olmayan sosyal fonlarla, biraz olsun nefes alabiliyorsak, kapitalizm yıkıldıktan sonra, sosyalizm altında, toplumsal mülkiyet altında çok daha geniş ve etkin sosyal fonlarla, insanca yaşam koşullarına kavuşuruz" düşüncesi oldu. Tabi, kapitalist sınıf için, sosyal kurumların işçilerin aklına neyi getireceklerinin hiçbir önemi yoktu. Onlar için önemli olan, bu kurumların, sınıf savaşı fırtınalarını önlemesidir. Bugün yıkmaya çalıştığı sosyal kurumları, dün bu düşüncelerle kurdu.

Çok sınırlı olarak uygulanan sosyal güvenlik uygulamalarının, bağımlı kapitalist ülkelerde de, etkisini gösterdiği açıktır. Emperyalist ülkelerdeki kadar olmasa da buralarda da burjuvazinin egemenliğini koruma misyonu üstlenmiştir.

Genel olarak bu durum, emekçi sınıfın, sınıf savaşının kırılmasını getirirken, sınıf mücadelesinin sonuna kadar gelişmesini geçici de olsa önlemiştir. Bunun sonucu sınıf savaşı, güdük kaldı. İşçinin mücadeleye atıldığı yerde, mücadele, sınıf kardeşleri tarafından desteklenmediği için, kendi alanında kalmış, mücadele genelleşmemiştir. Koşulların zorlama-

İçerde ardı arkası kesilemeyen ve gitgide şiddetlenen sınıf savaşları, dünyada sosyalizmin güçlü dalgasıyla birleşince, egemenliğini de, düzenini de tehlikede gören burjuvazi emekçi sınıflardan gelen devrimci dalgayı kırmak için yeni önlemleri devreye soktu. Bunlar ünlü "sosyal" önlemlerdir. Bunlar, işçilerin kurulu sosyal düzen içinde kalmalarını sağlayacak, kendilerini sınıf savaşının o korkunç fırtınalarında koruyacaktı. Böylece, işçiler için getirilen "sosyal güvenlik" önlemlerini emekçi sınıfı, kapitalizmin yıkıcı sonuçlarından korumayacak, esas olarak kapitalist sınıfı, gelecek, proleter sınıfın saldırılarından koruyacak, birer korugan görevi üstlenecekti. Avrupalı kapitalist sınıflar kendilerini, sosyal güvenlik kurumlarının arkasında daha güvencede hissettiler. Bu konuda, sosyal güvenlik kurumları, devletin politik güvenlik kurumları kadar etkili oldu. Sosyal güvenlik kurumlarının arkasında egemenliklerini uzun sayılacak bir süre devam ettirebildiler.

ıyla genelleştiği zaman da, burjuva egemenliği tehdit etmekten uzak kalmıştır.

Bu durum geçiciydi. Ve ancak geçici olabilirdi.

Kapitalist birikim yasaları ve bunun sonucu kapitalizmin büyük çöküşü, emekçi sınıfın sosyal yaşamının ne kadar güvenilmez olduğunu, bir süre sonra bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Kapitalist birikim, bir kutupta zenginlik, karşı kutupta yoksulluk biriki midir. Marx, aldığı ücret ne olursa olsun, işçilerin yazgılarının daha kötü olacağını söylemiştir bize. İşte bunu sağlayan kapitalist birikimin kendisidir.

Kapitalizmin sıçramalı çöküş evresi, işçiler için tam bir yıkım oldu. Kapitalistler can havliyle, işçi sınıfına karşı yeni bir genel saldırı dalgası başlattılar. İşçilerin ücretleri, emek-gücü değerinin altına düşürüldü. Sosyal hakları gasp edildi, sınıf mevzilerinden sökülüp atıldı. Ne güvenceli çalışma hakkı, ne sosyal hak güvencesi, ne de işkolu güvencesi, işçilere ait tüm haklar, tüm güvenceler ayaklar altına alındı. Şimdi, emekçi sınıfların, yüzyıllarca süren mücadelesine sonuca elde ettiğimiz tüm kazanımlar yok ediliyor. Artık, tüm bunları yeniden ele geçirmek devrim konusu oluyor.

Burjuvazi kendi sonunu kendisi hazırlıyor. İşçiler için sosyal "güvence" sağlayan kurumları dağıtarak, neyi varsa zorla el koyarak, sınıf savaşının sonuna kadar gelişmesinin önündeki tüm engelleri de yıkmış oluyor. Bunu daha önce de yapmıştı. Avrupa'da, kırları kapitalist üretimin egemenliğine sokmak için, ön koşul olarak, burada yaşayan tüm küçük-üretici kır nüfusunu zorla mülksüzleştirdi. Onları işsiz-mülksüz birer "serseri" olarak kentlere sürdü. Önce kırbaçla, sonra açlıkla terbiye ederek, fabrikalara soktu. Fakat öyle yaygın bir yoksulluk vardı ki, ancak kalanları, oluşturduğu sosyal güvenlik kurumlarına bağlamak zorunda kaldı. Bu da büyük sanayiden sonra yıkıldı. Çünkü büyük sanayi yeni iş-gücüne ihtiyaç duyuyordu. Ama, burjuvazi, yoksulların yardım kurumlarını yıkarak, sınıf mücadelesinin sonuna kadar gelişmesinin de yolunu açmış oldu. Şimdi bir kez daha aynı şeyi yapıyor.

İşsizliğin yüksek olduğu, ücretlerin devamlı düşürüldüğü, sosyal hakların bir bir yok edildiği, örgütlülüğünün dağıtıldığı koşullarda, çalışma koşulları da en ağır duruma gelir. Bu koşullarda, yani en ağır koşullarda, sefil bir ücret uğruna çalışmaya hazır, çok sayıda insan var. Böylesi bir durumda, işçiler, kendi isteklerini patronlara kabul ettirmek bir yana, onların her koşulunu kabul etmek zorunda kalırlar. Kapitalist sınıf, her şartını dikte ettirmeye çalışır. Ama böylece, emekçi sınıfa, ayaklanmaktan, iç savaşa başvurmaktan, ve tüm koşulları altüst etmekten başka bir yol kalmamış olur. Tüm dünyada emekçi kitleler git gide bu yola yöneliyor.

Proletarya ile kapitalist sınıf arasında, göğüs göğüse bir çarpışma için aradaki tüm engeller kaldırılıyor.□

FAŞİSTLERİ KENDİ KANLI ELLERİYLE BOĞACAĞIZ

Bir günlük pazaryeri gözlemlerimi sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu bir halk pazarı, her hafta sonu kurulur. Pazaryerinin içi tıklım tıklım insanlarla dolu. Tüketiciler az parayla çok yiyecek almaya çalışıyorlar. Satıcılar da bağıryorlar: "Gel buradan al". Aslında hiçbirinin birbirinden farkı yok. Alıcılar, bir hafta tencere kaynatabilmek için, hangisi daha ucuz, daha çok yiyecek eder diye, tezgahları dolaşıyorlar. Satıcılarda ise ne kadar çok satarsa, akşam eve bir ekmek fazla götürme çabası var. İnsanlar giyecek tezgahlarına bakıyorlar, bayram geliyor, çoluk çocuğu sevindirmek için hiçbir şey alınamıyor, her şey ateş pahası. Çoğunun içi parçalanıyor, bir şey alamama insanın yüreğine dokunuyor.

Küçük bir kız çocuğu, annesinden kot pantolon takımı istiyor, en ucuzu 30 milyon. Anne feryat ediyor, her bayramı böyle sıkıntı içinde, parasız geçirdiğinden yakınıyor. Etrafta buna benzer örnekler çok.

Yaşlı bir kadın, yanında birkaç tane çocukla birlikte, tezgahların arkasında, yiyecek artıklarını toplamaya çalışıyor.

Bir çocuk, elinde peçete paketleri "üç tanesi bir milyon" diyerek sesleniyor. Yanına yaklaşip soruyorum "okula gitmiyor musun?" Boyununu bükerek babasının öldüğünü, annesiyle, kardeşlerine bakmak zorunda olduğunu söylüyor. İnsanın içi yanıyor. Simit satanlar, ayakkabı boyayanlar, çoğu çocuk.

Bizim evde de farklı bir şey yok. Eşim ve ben asgari ücretle çalışıyoruz. İki çocuğumuz okula gidiyor. Çoğu zaman, sabah işe giderken, evden sessizce çıkıyorum, onlara harçlık veremiyorum. Bu benim yüreğimi yakıyor. Oysa televizyonlarda, burjuvaların yaşamlarına, yediklerine, içtiklerine bakıyoruz; sanki her şey güllük güllüştü gibi gözüküyor.

Bre kan emici solucan, bana verdiğin üç kuruş asgari ücretle ben ne yapabilirim.

Biz emekçiler, akşama nasıl tencere kaynatırız diye düşünüyoruz. Kan emicinin biri çıkmış, iftar yemeği veriyor. Zengin ya, bir de konuşma yapıyor "ihtiyacı olana verilse daha makbule geçer"miş, yani çalışan halk, dilenci durumuna düşüyor.

Bir de milletvekilleri var; iftar sofralarında bir kuşsütü eksik, nispet yapar gibi oruç açıyorlar. Senenin 11 ayında çalıp çırtıklarını, bir ayda akşam yemeği vererek, örtbas etmeye çalışıyorlar. Bizi aptal yerine koymaya çalışıyorlar.

Biz emekçiler, o faşistlerin elinden kendi yaşamımızı alabiliriz. Onlar kim oluyorlar da, bizlere sadaka verir gibi, televizyonlarda gösteriş yapıyorlar. Kimin malını kime verip, günah çıkartıyorlar. Faşist kan emicilerini kendi kanlı elleriyle boğacağız.

Dostlar; insan gibi yaşamak, onlar gibi, çalınmış, yağmalanmış, kanlı, irinli bir yaşam sürmek değil.

Tek çıkar yol devrim. İnsan gibi yaşamak için;

YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

İzmir'den Bir Kadın İşçi

ÖZYÖNETİM İÇİN DE DEVRİM

Kapitalist toplumsal sistemin kendinden önceki toplumsal sistemlerden en önemli farklarından birisi, merkezi bir iktidarın, güçlü bir merkezi otoritenin olmasıdır. Yerel yönetimler ve belediyeler konusu ele alırken, durumun iyi anlaşılabilmesi, doğru değerlendirilmesi için merkezi yönetimde ilişkileri de doğru olarak görülebilmelidir. Merkezi devlet yapısını öz olarak, Lenin'in ifadesiyle belirtelim;

"Burjuva topluma özgü merkezileşmiş devlet erki, mutlakiyetin devrilmesi döneminde ortaya çıktı. Bu devlet mekanizması için iki kurum en karakteristiktir: bürokrasi ve daimi ordu. Bu kurumların binlerce bağla nasıl tam da burjuvaziye bağlı olduğundan Marx ve Engels'in eserlerinde sık sık söz edilir." (1)

Yerel yönetimler toplumsal sistem içinde yer alıyor ve burjuva yasalar çerçevesiyle sınırlanıyor. *"Yasa, zafere ulaşmış ve devlet iktidarını elinde tutan sınıfların iradesinin ifadesidir"* diye belirtiyor Lenin. Belediyeler ve bütün olarak da yerel yönetimler sermayenin iradesinin ifadesi olan yasalarla oluşmuş ve bu yasalara tabidir. Ekonomik ve toplumsal sistemin bir parçası olarak, sistem içinde bazı ihtiyaçların giderilmesi işlevine sahiptir. Toplumun yaşamını sürdürebilmesi için bazı işleri yerine getirme işlevi belediyelerce yürütülür.

Yerel yönetimlerin, merkezi iktidar karşısında hiçbir önemli fonksiyonları yoktur. Merkezi otorite, bürokrasi ile zor örgütlenmeleri olan polis, ordu ve istihbaratla bütün her yanı bir ağ gibi kaplayıp denetim altında tutar, tutmaya çalışır. Yerel yönetimlerin yetkisi, merkezi yönetimlerin belirlediği ve izin verdiği sınırlar içinde kalır. Merkezi otoriteye karşıt bir yetkisi yoktur. Yerel yönetimler merkezi otoritenin yetkilerine dokunamaz. Merkezi otorite yerel yönetimlerin yetki ve işlevlerini her dönem kendi ihtiyaçlarına göre belirler. Sonuçta yerel yönetimler sistem açısından merkezi otoritenin işlevlerini tamamlayıcı bir rol oynar.

Yerel yönetimler burjuva düzen içerisinde önemli bir işleve sahiptir. Halkın kendi kendini yönetiyor görüntüsünü oluşturmaya hizmet eder. Emekçi sınıfların düzen içinde kalmaları bu yolla sağlanmaya çalışılır. Toplumun yaşamını ilgilendiren bütün hayati kararların alınmasında parlamentonun bile işlevi olmadığı, bütün hayati kararların holding merkezlerinde, kapalı kapılar ardında vs. yerlerde alındığı biliniyor. Bu durumda yerel yönetimlerin önemli işlevi sadece, halkın kendi kendini yönetiyor imajını oluşturma işlevidir. Buna yol açan bir neden de, parlamenterlerin halktan kopuk olduğunun net olarak görülmesine

karşın, yerel yönetimlerin halka yakın, çoğu zaman halkın içinden olan kişilerce yürütülmesi ve yerel platformlarda güncel sorunlarla muhatap olmalarıdır. Bu yolla halkın sisteme daha fazla bağlanmasına çalışılır.

Egemen sınıfın sömürüden aldığı büyük payın dışında kalan ve iktidarın tahsil etmekte zorlandığı bazı vergi ve gelirlerin tahsil edilmesi işlevi belediyeler tarafından yerine getirilir. Bu tahsilatlarla elde edilen gelir belediyelerin yaptığı çalışmalarda

kullanılır. Lenin bu konuyu net olarak belirtiyor.

"Belediye gelirleri, Avrupa'da ve her burjuva ülkede (...) burjuva merkezi iktidarın kültür amaçları için feda etmeye hazır olduğu gelirlerdir. Çünkü bu gelirler daha az önemlidir. Çünkü merkezi iktidar açısından toplanması zordur ve çünkü burjuvazinin en önemli temel tayin edici ihtiyaçları zaten yağh lokmayla güvence altına alınmıştır."

... Çünkü burjuvazinin sınıf olarak egemenliğini güvence altına almak için en büyük lokmaya ihtiyacı vardır ve eğer burjuvazi olarak kalmak istiyorsa, kültürel amaçlar için birkaç kuruştan fazla harcayamaz"(2)

Küçük burjuva tatlı hayallere ve ekonomik çıkarlara uygun olarak, sosyalizm mücadelesinin başlangıcından beri belediyelere bir çok rol biçen sapma akımlar oldu. Yerel yönetimlerin burjuvaziden bağımsız olduğu veya alabileceği, belediye yönetimlerinin kazanılmasıyla sosyalist örgütlenmeler oluşabileceği, sosyalist adacıklar oluşabileceği, halkın kendi kendini yönetebileceği örneklerin yaratılabileceği fikri yani belediye sosyalizmi fikri sık sık ortaya atıldı. Bu fikirlerin en önemli yanı, belediyelere olduğundan fazla misyon yükleyip, toplumsal kurtuluş mücadelesini, iktidarı alma mücadelesinden, belediye yönetimlerinin kazanılması mücadelesine çekmeleridir. Burjuva devlet yıkılıp halk iktidarı kurulmadıkça yerel yönetimlerle hiçbir şekilde bağımsız iktidarlar kurulamayacağı açıktır. Kaldı ki, geçici ve istisnai durumlar, sınıflar mücadelesinde oluşan bazı geçici denge durumları dışında yerel iktidarlar oluşamaz yada kalıcı olmaz. İleri sürülen küçük-burjuva düşüncelerin temelinde, burjuvaziden kırıntılar koparmak isteyenlerin belediye olanaklarını hedeflemeleri, bu olanakları kendilerinin payı olarak görmeleridir.

Yerel yönetim seçimlerinde, açıkça ifade edilmese de genellikle hedeflenen belediyelerin ekonomik olanaklarıdır. Belediyelerin bütçeleri, ellerindeki işletmeler, mülkiyetinde bulunan diğer olanaklar özellikle küçük-burjuvaların iştahını daima kabartır. Aslında, bunlar büyük ağabeylerinden küçük-burjuvalara düşen paydır, kırıntılardır. Bunun ötesinde fazla bir şey alma şansı olmadığından, belediye seçimlerine büyük önem verirler. Lenin'in belediyeler konusunda küçük-burjuvazi için söylediği sözler, küçük-burjuvazinin dünyasını ortaya koyuyor:

"Merkezi devlet iktidarında demokrasi yokken yerel demokrasinin savunulması büyük "karışıklıklar"ın dışındaki bir küçük

reformculuk için sakin bir belediye iktisadi köşesini garantilemek, had safhadaki toprak çatışmasının sertliğine anti-semitik reçeteye göre, yani tüm halkı ve tüm devleti ilgilendiren büyük bir sorunu, küçük yerel sorunları kategorisine yan çizmek.” (3)

Küçük burjuvazi için yerel yönetim seçimleri çok daha önemli. Seçimlerin genel olarak sermaye sınıfı ve emekçi sınıflar açısından önemli olmasından öte, yerel seçimler küçük-burjuvazi için büyük önem taşır. Burjuvazinin ekinde tuttuğu parlamento genel olarak küçük-burjuvazi için aşılamayacak engellerle dolu bir yolun ötesinde kalıyor. O yüzden de yerel seçimlerde canla-başla çalışarak hayalindeki kırıntılara ulaşmaya çalışır. Kendisi için en önemli pay olarak yerel yönetimlerdeki kırıntılara sahip olmaya çabalar.

Devrim mücadelesinin zorunluluğu olan iktidar mücadelesinden ve ayaklanma hazırlıklarına girişmek görevinden kaçmak için yerel yönetimlerin kazanılması, öz yönetim oluşturulmasına büyük misyonlar biçenler için yine en iyi yanıtı Lenin'den aktararak verelim:

“Devrimci öz yönetimin örgütlenmesi ve halk temsilcilerinin seçimi ayaklanmanın başlangıcı değil sonudur.”

“Ayaklanma şiarını devrimci öz yönetimin örgütlenmesi şiarıyla el çabukluğuyla ortadan kaldırmak yada hatta sadece ertelemek bile önce sineği yakalayıp sonra gözüne flit sıkmayı örgütlemek gibi bir şeydir.” (4)

Ayaklanmayı örgütlemek yerine, yerel seçimlere devrimci bir misyon biçen ve iktidar için ayaklanmayı örgütleme işini savsaklayanlar, bu görevden kaçanlar devrimci görevden kaçıyorlar.

Yerel yönetimler merkezi otoriteye olan tepkiyi bazı durumlarda kendilerine çekerek azaltır. Emekçi sınıfların yaşadığı aşırı sömürü, sefalet ve zorluklar nedeniyle düzene duydukları öfke yerel yönetimlerin çalışmalarındaki eksiklik veya yanlışlar vesilesiyle yerel yönetimleri de hedef alır. Bazı durumlarda sorunların belediyelerden kaynaklandığı düşünülerek öfke belediyelere yönelir. Böylece merkezi yönetim, tepkinin bir kısmının yerel yönetime kaymasıyla iktidarının yıpranmasını azaltmış olur.

Halka en yakın yönetim organları olması ve de çoğunlukla halk içinden (veya halka yakın) insanların seçilmiş olması nedeniyle yerel yönetimlerin halkın çıkarlarını temsil eden organlar olduğu yanlıgısına hiçbir zaman düşülmemelidir. Yerel yönetimlerin merkez iktidara bağlı olduğu sürekli göz önünde tutulmalıdır. Halkın çıkarlarını gerçek anlamda temsil eden örgütlenmeler

Yerel yönetimler burjuva düzen içerisinde önemli bir işleve sahiptir. Halkın kendi kendini yönetiyor görüntüsünü oluşturmaya hizmet eder. Emekçi sınıfların düzen içinde kalmaları bu yolla sağlanmaya çalışılır. Toplumun yaşamını ilgilendiren bütün hayati kararların alınmasında parlamentonun bile işlevi olmadığı, bütün hayati kararların holding merkezlerinde, kapalı kapılar ardında vs. yerlerde alındığı biliniyor. Bu durumda yerel yönetimlerin önemli işlevi sadece, halkın kendi kendini yönetiyor imajını oluşturma işlevidir. Buna yol açan bir neden de, parlamenterlerin halktan kopuk olduğunun net olarak görülmesine karşın, yerel yönetimlerin halka yakın, çoğu zaman halkın içinden olan kişilerce yürütülmesi ve yerel platformlarda güncel sorunlarla muhatap olmalarıdır. Bu yolla halkın sisteme daha fazla bağlanmasına çalışılır.

yasal örgütlenmeler değildir. Burjuva yasalardan bağımsız olarak varolan ve emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket eden örgütlenmeler halkı gerçek anlamda temsil eder.

Seçimlerde ortaya çıkan olanaklardan devrim için en iyi şekilde yararlanmak gerekiyor. Seçim sürecinde ortaya çıkan olanakları kullanarak emekçi sınıfları devrimci örgütlenmelere çekmek, iktidar mücadelesinin organları olan veya iktidar organlarına dönüşecek olan komiteleri yoğun olarak örgütlemek gerekiyor. Seçim döneminin tüm olanaklarını kullanarak, sermaye sınıfının kendi düzenini sağlamlaştırmak amacıyla yarattığı bu ortamı sermayenin iktidarını yıkmak için kullanmak zorundayız. Bunu yaparken tüm reformist ve oportünistlerden farklı olmalıyız. Bu fark seçim nedeniyle politik konulara duyulan ilgiyi, ayaklanma ve devrimin örgütlerini yaratmaya; geleceğin iktidar organları olacak olan devrimci organları örgütlemeye yönelmektir. Seçim döneminde bol bol teşhire ve eleştiriye yönelip sonuçta kırıntılarla yetinmeyi amaçlayanların, bütün söylemlerine rağmen sermaye düzeninin sınırlarını aşamayacakları açıktır. Emeğin kurtuluşunu feda edenleri, öz yönetim için tatlı hayalleriyle başbaşa bırakıp gerçek kurtuluş yolunda yürümeyi sürdürmeliyiz. Bu doğrultuda, köylerde devrimci köy komiteleri, kentlerde ise, mahalle, semt, okul, fabrika vb. bütün alanlarda devrimci komiteler ve milisler oluşturarak sermayenin iktidar organlarına karşı, halk egemenlik organları oluşturmalıyız.

Son noktayı Lenin'in sözleriyle koyalım:

“Burada öz yönetimden söz edilmemesi gerekir, çünkü böyle bir tanım, yönetim örgütlerinin devlet sisteminin örgütlenmesine bağımlılığına işaret eder: “Özyönetim” merkezi iktidar tarafından konulan kurallara göre ve merkezi iktidarın çizdiği çerçeve içerisinde işler. Fakat bizim sözünü ettiğimiz savaştan halkın örgütleri eski iktidarın bütün kuruluşlarında tamamen bağımsız olmalıdır; bu örgütler yeni bir devlet düzeni için mücadele yürütmeli ve halkın tam egemenliğinin ve bu egemenliğin güvence altına alınmasının aracı olmalıdır.” (5)

Kaynaklar:

- 1) Lenin Seçme Eserler-Cilt 7/sf.39-40 İnter Yayınları
- 2) Lenin Seçme Eserler-Cilt 3/sf.236-237 İnter Yayınları
- 3) Lenin Seçme Eserler-Cilt 3/sf.256 İnter Yayınları
- 4) Lenin Seçme Eserler-Cilt 3/sf.304 İnter Yayınları
- 5) Lenin Seçme Eserler-Cilt 3/sf.251 İnter Yayınları

“ONLARI ALT EDECEĞİZ!”

Küba Cumhuriyeti Devlet Başkanı Dr. Fidel Castro Ruz’un Küba Devrimi’nin Zaferinin 45. Yıldönümünde Karl Marx Tiyatrosu’nda Gerçekleştirdiği 3 Ocak 2004 Tarihli Konuşma

Sevgili Kübalı dostlar; Değerli misafirler:

O heyecan verici güne tanıklık etme ayrıcalığına sahip olan bizlerden pek çoğu hala sağ, pek çoğumuz ise öldü. Bu akşam burada bulunanların büyük çoğunluğu 1 Ocak 1959’da 10 yaşından küçüktü veya doğmamıştı ya da doğmasına daha uzun yıllar vardı.

Amacımız hiçbir zaman kişisel ya da kolektif bir şan, şeref ya da şöhet olmadı. Fakat bugün kendini Kübalı devrimciler olarak adlandırma hakkına sahip olan bizler tarihte eşsiz bir sayfa haline dönüşen o olayları yazmak konusunda kendimizi mecbur hissettik. Ülkemizdeki toplumsal ve siyasi durumdan rahatsız olan bizler basitçe onu değiştirmeye karar vermiştik. Bu Küba’da yeni bir durum değildi; neredeyse bir yüzyıl boyunca defalarca ortaya çıkan bir şeydi.

(...)

Şiddet, terörizm ve ABD askeri gücünün kullanımı da dahil olmak üzere mümkün olan tüm iktisadi ve siyasi yapıların kullanımı ile birlikte saldırıların kullanımı ile birlikte saldırıların kullanımı daha 1959 yılında başladı.

Küba’ya yapılanlar Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından ilan edilen ilke ve haklarla ilgili o zarif metinlerin içeriğindeki tüm yanlışlara ve aldatmacaların görülmesine yaradı.

Bin yıl boyunca olduğu gibi insan hayatının temel gerçeği hak değil kuvvet olmaya devam edecekti.

Tarihsel gerçeklerin kayda geçirildiği ilk andan itibaren tüm olanlar insan toplumunun doğal ve kendiliğinden, uyuşuk ve düzensiz evriminin sonucudur. Beş bin yıl boyunca birbirini takip eden türlü ekonomik ve toplumsal sistemler dolayısıyla kimse suçlanamaz.

(...)

Marx’ın, bu dünyada gerçekten akıl-

cı, adil ve eşitlikçi bir toplumsal düzen kurulduğunda insanoğlu tarihöncesini aşmış olacaktır yolundaki görüşüne tamamen katılıyorum.

Eğer insan toplumunun tümünden gelişimi kaotik, düzensiz, önceden kestirilemez, son derece acımasız ve adaletsiz bir şekilde gerçekleştiyse tarihin bu momentinde türümüze layık, farklı ve gerçekten akılcı bir dünya kurma mücadelesi insanoğlunun ilk kez kendi kaderini planlama girişimi anlamına gelmektedir. Bu yeni dünyanın insanoğlunun daha önce yaşadığı aşamalarla hiçbir benzerliği bulunmamaktadır ve başka koşullarda mümkün ve hatta hayal edilebilir bile değildir.

(...)

[Nükleer] silahlar üzerinde tekeli sahibi olan küçük bir grup ülke kendisinde bunları üretmek ve geliştirmek konusunda ayrıcalıklı bir hak görmektedir. Bu arada bu grubun üyelerinin çelişkileri ve çıkarları değişmekte ve insanlık, varlığını tehdit eden bir nükleer silahlar ağı altında yaşamaya devam etmektedir. Thermopiles geçidini savunan 300 Spartalı’yı büyük ordusuyla kuşatma altına aldığı sırada Pers imparatorunun söylediği sözler bugün de söylenebilir: “Nükleer silahlarımız güneşi gölgede bırakacaklar”.

(...)

Bir başka ölümcül sorun da şudur: Yaklaşık 40 yıl önce bazı insanlar çevreyle ilgili kaygılarını dile getirmeye başladılar çünkü barbar uygarlıklar yaşam için gerekli olan doğal koşulları yok ediyorlardı. Bu son derece hassas konu daha sonra ilk kez masaya yatırıldı. Pek az insan tehlike tellallarının durumu abarttığını, önceki yüzyıllarda olduğu gibi bir tür yeni-Malthus’çuluk yapıldığını düşündü.

Gerçekte bu uyarıları yapanlar, ka-

muoyunda bu konuda bir bilinç yaratmayı hedefleyen ve zaman zaman yeterli önlemin alınması için çok geç kalındığı endişesine kapılan son derece bilgili, akıllı insanlardı. Ne yazık ki sahip oldukları büyük siyasi sorumluluklar dolayısıyla daha fazla ilgi göstermesi gerekenler yalnızca cehalet ve umursamazlık sergilediler.

BM tarafından toplanan Rio de Janeiro Zirvesi’nden bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve her zamanki gibi bol bol konuşmaya, teminat ve söze karşın pek az şey yapıldı. Yine de insanlar ölümcül tehlikenin giderek daha fazla farkında. Mücadele büyümeli ve büyüyecek. Başka bir seçenek yok.

(...)

Dünya nüfusu 2050 yılında ne olacak? En düşük tahmin 7.409 milyar, en yüksek tahmin 10.633 milyar olacağını söylüyor. Birçok uzmana göre nüfus 9 milyar civarında olacak. Bu devasa nüfus patlamasıyla ve türlerin hayatta kalmaları için gerekli olan doğal koşulların hızla bozulmasıyla ortaya çıkan ciddi tehlike durumu insanların bir çok ülkede ciddi bir umutsuzlukla tepki vermelerine yol açtı. Çünkü bu bahsettiğim artışın neredeyse tamamı üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleşmektedir.

Su kaynaklarının ve toprağın hızla azalmasının ve bozulmasının, birçok ülkede süre giden açlığın, tüketim toplumunun kayıtsızlığının ve dünya nüfusunun yüz yüze kaldığı eğitim ve sağlık sorunlarının bilincinde olan bir insan, bu problemlerin çözülmemesi durumunda insanlığın gidişatının insanların birbirini yok edişine doğru olduğunu kestirebilir.

Batıdaki insan hakları savunucularına mevcut ekonomik ve toplumsal düzenin sonuçları olan bu gerçekler üzerine bir dakika ayırıp düşünüp düşünmedik-

lerini sormak gerekiyor. Onlara, bilim, teknoloji ve kültürün de yardımıyla acil ihtiyaç duyulan tutarlı çözümler bulma yolunda ilerleme sağlayabilmek için temel şartlardan biri olan kitlelerin eğitimi yerine insanları yabancılaştırıcı reklam sektörüne bir trilyon dolar harcayan bir sistem hakkında ne düşündüklerini sormak faydalı olacaktır. Bu zehri yaymak için harcanan paranın sadece bir yıllık miktarıyla dünyada okuma yazma bilmeyen veya yarı okuryazar olan herkese okuma yazma öğretilir. Hatta on yıldan az bir süre içinde herkesin dokuzuncu sınıfa kadar devam edebilmesi güvence altına alınabilir ve yoksul çocukların hepsinin okula gitmesi sağlanabilir. Eğitim ve diğer sosyal hizmetler olmadan suç ve uyuşturucu bağımlılığı hiçbir zaman azaltılamaz veya yok edilemez. Bu 45 yıldır abluka altına alınmış bir ülkeden, buradan, Cenevre’de ABD ve en yakın müttefiklerince pek çok kez suçlanan ve mahkum edilen fakat gelişmiş ve zengin Batının hiçbir zaman hayal bile edemeyeceği eğitim, sağlık ve kültür hizmetlerini hem de tüm vatandaşları için ücretsiz ve hiçbir istisna gözetmeden sağlayabilen Küba’dan söylüyoruz.

Dünyaya empoze edilen neo-liberal küreselleşme gezegendeki doğal kaynakların yağmasını hızlandırmak üzere tasarlanmıştır ve bu vahim ‘Washington Konsensüsü’ birçok Üçüncü dünya ülkesini, özellikle de Amerika ülkelerini umutsuz ve katlanılmaz bir duruma sokmuştur.

(...)

Özelleştirmeler, inşası yıllar alan milyar dolarlar değerindeki ulusal yatırımları, sermayenin başka ülkelere Amerika ve Avrupa’ya kaçması kadar kısa bir süre içinde yok etti.

İşsizlik rekor seviyelere ulaştı. Ortaya çıkan her 100 yeni işten 82’sini, insanların hiçbir sosyal ve yasal güvence sağlamayan “kayıt dışı sektör” oluşturmaktadır.

Yoksulluk özellikle de aşırı yoksulluk hızla büyümektedir. Yoksulluk yüzde 12.8 artmış bulunuyor ve bu da top-

lumun yüzde 44’lük bir kesimini etkilemektedir. Kalkınma durmuştur ve sosyal hizmetler gün geçtikçe kötüleşmektedir. Neo-liberal küreselleşme beklendiği gibi özellikle ve en başta sağlık ve eğitim olmak üzere sosyal hizmetlerde kesin bir faciaya yol açmıştır

Eğer tüm bunlara bir de eski ve yeni halleriyle yağmayı, haksız ticaret şartlarını, durmak bilmeyen sınırsız sermaye hareketlerini, beyin göçlerini, korumacılığı, fonları ve DTÖ’nün fermanlarını eklersek, kimsenin krizlere ve Güney Amerika’da yaşananlara şaşırması gerekir.

Latin Amerika neo-liberal küreselleşmenin tam anlamıyla ve acımasızca uygulandığı bir bölgedir. Şimdi de Latin Amerika, ulusal sanayilerini yok edecek ve MERCOSUR ile Andean Paktını ABD ekonomisinin bir parçası haline getirecek olan FTAA ile karşı karşıyadır. Bu, Latin Amerika halklarının ekonomik kalkınmasına, birlikteliğine ve bağımsızlığına yapılan en son saldırıdır.

(...)

Tüm anlattıklarımın özeti, türümünün ve onunla birlikte tüm halkların bir dönüm noktasında olduğu doğrultusundaki fikrimi yansıtmaktadır: Olayların bu gidişatı değişmek durumunda, yoksa türümüz yok olacak. Gidebileceğimiz başka bir gezegen yok. Mars’ta ne bir atmosfer, ne su, ne hava ne de bizim oraya

kitleler halinde göç etme imkânımız var. Ya bu sahip olduğlarımızı kurtaracağız ya da tüm yaşadığımız maceraları en baştan yaşayacak akıllı bir türün ortaya çıkması için milyonlarca yılın geçmesi gerekecek.....

Konuşmamı artık sonlandırmalıyım. 2004’te bizi bekleyen pek çok iş var.

Halkımı bunca yıldır yaptıklarından, kahramanlıklarından, yurtseverliğinden, mücadeleci ruhundan, sadakatinden ve devrimci ruhundan dolayı kutlamak isterim.

Bu 45’inci yıldönümümüzde imparatorluk tarafından tutsak edilen ve etkileyici kararlılıklarıyla, düşmanın anavatanımıza dönük adaletsizce, intikamcı ve acımasızca davranışlarına karşı duruşlarıyla örnek davranış gösteren beş kahramanımızda somutlanan; 64’ten fazla ülkede yürüttükleri uluslararası görevlerle büyük fedakarlıklarda bulunan, risk alan, kendilerini tehlikeye atan örnek 15.000 doktorumuzda somutlanan tüm o uluslararası görevlilerimizi özellikle kutlamak isterim. Böylece uluslararası görevleri ABD ve Avrupa’nın başarabilmesi asla mümkün değildir çünkü onların savundukları türde insan haklarını sahiplenecek ve gösterebilecek insan kaynaklarına sahip değildirler.

Kimse tehditle yada saldırganlıkla doktorlarımızı, öğretmenlerimizi, sporcularımızı ya da bizimle dayanışma içindeki dostlarımızı yıldıramaz; kimse evlatlarımızın cesaretini kıramaz. Çünkü beş kahramanımız gibi ABD hükümetinin yetkililerince yürütülen ve düzenlenen terörist saldırılara kurban olanların yerini alma onurunu üstlenmeye hazır daha pek çokları var.

Mücadele edenleri, karşılaştıkları zorluklara karşın vazgeçmeyenleri, insanlığın değerler ve fikirler yaratma ve işleme kapasitesine inananları, insanlığa güvenenleri ve daha iyi bir dünyanın mümkün olduğu düşüncesini paylaşan herkesi kutluyorum!

Onlara karşı el ele savaşağız ve onları alt edeceğiz!□

VIVA KÜBA

Karayıpler'de bir ada, ABD'nin burnunun dibinde, insanlığın kurtuluşu olan sosyalizmi kendisine yönelmiş bunca saldırıya ve saldırı tehdidine rağmen koruyor. Küba ve onun komünist önderi Fidel Castro, emperyalist-kapitalist sistemden gelen her türlü saldırıya karşı dimdik ayakta duruyor ve "umudun eli"ni bırakmıyor. Nazım'ın bir şiirinde dediği gibi, "*Fidel ins ki el/ Yalans z h rriyetin eli*"...

Başta ABD olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin Küba'ya saldırıları yaklaşık yarım asırdır sürüyor. Devrimin zafere ulaştığı 1 Ocak 1959 yılından bugüne Küba, sayısız saldırıya maruz kaldı. Bunların bir kısmı Küba'nın komünist önderliğine dönüktü. Fidel Castro, bugüne kadar sayısız suikast girişiminden kurtulmayı başardı. Küba halkının "Fidel'i (Kübalılar Castro'ya "Bizim Fidel" diyorlar), CIA'nın planlayıp organize ettiği tüm suikast girişimlerinden sağ çıkmayı başardı. Bunda Küba halkının başarısı kadar, Fidel'in her zaman halk içinde olması önemli bir rol oynadı. Castro, hiç bir zaman makam odalarında kalmadı, ona hiçbir zaman özel bir büro vb. tahsis edilmedi. Bu nedenledir ki, ABD, çok istemesine rağmen Küba liderine karşı, nokta saldırısı düzenleyemedi.

ABD, yarım asırdır Küba'ya her türlü yöntemi deneyerek saldırılarını sürdürüyor. Bunların en bilineni 1961 yılındaki Domuzlar Körfezi Çıkarması'dır. ABD, Sovyetlerin Küba üzerinden kendisine karşı saldırı hazırlığı içinde olduğunu bahane ederek Küba'yı işgale yeltenmiştir. Ancak gerek Küba'nın gerekse Sovyetlerin sert tepkisi sonucu geri çekilmek zorunda kalmıştır. Domuzlar Körfezi Çıkarması fiyaskosu, ABD'de dengeleri sarsmış ve Kennedy'nin sonunu hazırlamıştır. ABD, Küba'yı her zaman bir iç politika konusu yapmış, gelen tüm ABD başkanları Küba'nın defterini dürme(!) garantisi vermişlerdir. Ancak Castro olduğu yerde dimdik dururken, bugüne kadar aynı vaatle gelen 6 ABD başkanı çoktan tarihin çöplüğünü boylamış durumdadır.

ABD'nin Küba'ya saldırıları sadece suikast, sabotaj şeklinde olmadı. Başından beri ABD, esas olarak Küba ekonomisini çökertmenin uğraşısını verdi. Önemli bir ABD dışişleri yetkilisi olan Mallory 6 Nisan 1960 yılında bunu açıkça söylemekten çekinmiyordu. "*Her türlü yöntemi en hızlı şekilde kullanarak*" diyordu Mallory, "*Küba ekonomisini zayıflatmalıyız.*" Ve onun her türlü yöntem dediği şeyler arasında açlık yaratmak da var. Bunun için Küba'ya yönelik biyolojik silahlarla saldırılar da

var. Küba tarımını yıkıma uğratmak için tarımsal alanlara zararlı bakteriler serpmek de var. Tarlaları yakmak da var. Fabrikalara sabotaj düzenlemek de var (2000 yılının Ocak ayında Küba'nın 46 şeker fabrikasına sabotaj düzenlediler ve 11 milyar dolar zarara neden oldular). Küba'nın gelirinin önemli bir kısmını oluşturan turizm çalışmalarını baltalamak da var. Turistik yerlere yapılan bombalı vb. saldırılarla turistleri Küba'ya gelmekten vazgeçirmeye, bu şekilde Küba turizmini çökertmeye çalışmak da var. Bunların arasında Küba yolcu uçaklarına sabotaj düzenlemek de var. Bunlarla ilgili itiraflarda bulunan Küba kökenli bir CIA subayı, Alfred Domingo Otero, turistik yerlere nasıl saldırı hazırlıkları yaptıklarını, çeşitli patlamalar vb. ile nasıl provokasyonlar planladıklarını, tiyatro ve sinemalara nasıl saldırılar yaptıklarını anlatıyor. (Granma International 21 Aralık 2003 tarihli sayı). Bu şahıs aynı zamanda Küba-Amerika Ulusal Fonu adlı bir paramiliter örgütün şeflerinden biri.

Küba'ya yönelik bütün bu saldırıların üssü durumunda olan yer ise, Küba yakınlarındaki Miami. Burada üslenmiş olan Zenith International adlı bir paravan şirket, Küba'ya yönelik tüm saldırıları finanse ediyor.

Bu şirketin en önemli icraatları arasında Küba'dan yasadışı göçü teşvik etmek yer alıyor. İlegal radyo ve televizyon yayınları ile Küba'dan kaçan ve kaçacak olanlara Miami'de ve ABD'de sağlanan olanaklardan bahsediliyor. Bu propagandalara kanıp Küba'yı terk edenler için bot vb. hazırlanıyor ve macera filmlerine taş çıkartırcasına Küba'dan kaçış senaryoları düzenleniyor. Küba'da beli bir sosyal güvenliğe sahip olan bu insanlar, kendilerini bekleyen tehlikenin farkında olmadan birden kendilerini vahşi kapitalizmin dişleri arasında buluyorlar.

Burada, insanın aklına hemen küçük Elian'ın babası Juan Miguel Gonzales geliyor. ABD'ye kaçırılan Elian'ı geri almak için ABD'ye giden ve orada kendisine teklif edilen tüm rüşvetleri geri çevirerek oğlunu alarak Küba'ya dönen, komünist bir işçi olan Juan Miguel Gonzales... Fidel kendisine bu davranışından ötürü onur madalyası takarken gözyaşlarını tutamayan, sosyalizmin yarattığı "yeni insan", Juan Miguel Gonzales... Ve insanın aklına Castro'nun sözleri geliyor, "*Evet, biz bir takım sıkıntılarla karşı karşıyayız ama biz bu sıkıntıları da eşit paylaşıyoruz. Bu sıkıntılara katlanmanın onurunu eşit paylaştığımız gibi...*"

Bugüne kadar ABD emperyalizminin Küba'ya dönük sa-

botajları sonucu binlerce insan öldü. Mallory'nin "her türlü yöntem" dediği saldırılar sonucu bugüne kadar 3478 Kübalı ölmüş durumda. Dünya kamuoyunu "Küba'da insan hakları ihlali var" diye yanılta ABD ve AB'li emperyalistler, bunu bilmiyor olamazlar elbette!

ABD'nin Küba'ya dönük saldırıları arasında bir başkası var ki, şu ana kadar anlattıklarımız onun yanında sönük kalıyor. Bu, ABD'nin Küba'ya uyguladığı ambargodur. ABD, 1992 yılında çıkardığı Toriçelli Yasası ile Küba malı taşıyan gemilerin ABD kıyılarına girmesini yasaklamıştır. Ticaret serbestisi üzerine ciltler dolusu kitapların yazıldığı ABD'de, Küba bayrağı da değil, Küba malı taşıyan gemilerin ABD kıyılarına girmesi yasaklanmıştır. 1996 yılında kabul edilen Helms Burton Yasası ile ABD bir adım daha atmış ve Küba ile ticaret yapan firmalar ile ticari ilişkilerini keseceğini açıklamıştır. Bu her iki yasa da hala yürürlükte ve ABD, sadece kendi firmalarının Küba ile ticaretini yasaklamakla kalmıyor, aynı zamanda başka ülkelerin de Küba ile ticaretini sınırlandırıyor. Kısa bir süre öncesine kadar bazı maddelerin alımı konusunda ciddi sorunlar yaşayan Küba için bu ambargo, çok ağır sonuçlar doğuruyordu. Venezüella ve Brezilya ile geliştiren ikili ilişkiler sonucu biraz olsun bu ablukayı dağıtmayı başardı Küba. Fakat hala yoğun bir ekonomik terör altında. Örneğin abluka altındaki Küba'ya hiç kimse tıbbi araç ve gereç satmıyor. Son zamanların en etkili salgınlarından biri olan SARS gribine yakalanan birisi, bu hastalığın virüsüne karşı etkili olan Vitrogen adlı bir ilacı ambargo nedeniyle alamadığını söylüyor. Ve böyle sayısız örnek var. ABD ambargosu sonucu Küba'da insanlar ölüyor. Elbette bu Amerikan tekkellerinin umurlarında değildir. Onlar, bu abluka sonucu onlar kendilerinin can düşmanı olan "Küba Örneği"nin yıkılacağını düşünüyorlar. Ve Küba'nın ayakta kaldığı her gün onlar için bir kayıp oluyor. Elbette sosyalizmin canlı örneği Küba, emperyalizmin saldırılarına direnmenin ötesinde sosyalizmi yetkinleştirme çabalarını sürdürüyor. Latin Amerika'da yeni oluşumlara önderlik ediyor ve dünyanın her yanında devrim için savaşanlara esin kaynağı olmaya devam ediyor.

Küba yönetiminin bir tür jenosid olarak nitelendirdiği ABD ablukasını ve ambargosunu, Küba'ya 40 yılda 72 milyar dolara mal oldu. ABD, Küba'ya devrimin ilk gününden beri ambargo uyguluyor.

Faşist ABD yönetimi, şimdi Küba'ya saldırılarını bir üst düzeye çıkarma hazırlığındadır. Hem ekonomik terörünü, hem de askeri saldırılarını artırma çabaları açıkça görülüyor. Buna karşı Küba Komünist Partisi önderliğinde halk, savaşa hazırlanıyor. "Bütün Halkın Savaşı" adlı bir strateji benimsenmiş durumda, olası bir ABD saldırısı karşısında Küba halkı en son ferdine kadar savaşma azmi ve kararlılığında. Bütün dünya halklarına savaş açan bu 21. yüzyılın Nazilerini durduracak olan, belki de bu kez Küba halkı olacak. 20. yüzyılda bu onur, Sovyet halkının olmuştu; 21. yüzyılda da bu onur yine sosyalistlerin olduğunda bütün dünya anlayacaktır ki, sosyalizm, insanlığın geleceğini temsil ediyor. İnsanlık, emperyalist saldırıdan kurtulmak istiyorsa, yüzünü sosyalizme çevirmelidir.

Küba lideri Castro, "Nasıl öleceğim önemli değil, ama kesin olan bir şey var; o da ABD bize saldırırsa savaşarak öleceğim" diyor. Böyle kararlı bir önderliğe sahip olan Küba halkına, ABD saldırıya cesaret edemeyecektir ama şimdiden bizlerin Küba'yı Savunma Komiteleri'ni kurmamız ve Küba'ya yönelik her türlü saldırı karşısında sosyalizmi savunmamız, enternasyonal görevlerimizi yerine getirmemiz gerekiyor. □

30 Ocak: BİR GREV GÜNÜ

Şişecam grevi başladı

Kristal-İş Sendikası ve Şişecam yönetimi arasında yürütülen 19. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'nin tıkanması nedeniyle, cam işçilerinin sorunlarının çözümü olarak 9 Aralık 2003 tarihinde Kristal-İş Sendikası tarafından grev kararı alındı. Ancak kapitalist devletin sermaye hükümeti, grevi, "milli güvenliği bozacağı" gerekçesiyle 60 gün ertelemişti. Bunun üzerine Kristal-İş Sendikası, Danıştay'a yürütmeyi durdurma talebiyle başvurdu. Danıştay'ın belirlediği yürütmeyi durdurma kararıyla, 30 Ocak tarihinde 6 ayı cam işletmesine bağlı 13 işyerinde 5 bini aşkın cam işçisini ilgilendiren grev kararı, sendika tarafından belirlendi. Eğer işçilerin belirlediği talepler ekseninde 30 Ocak tarihine kadar herhangi bir olumlu çözüm sağlanamazsa, grev Kristal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu tüm işyerinde uygulanacak. Paşabahçe işçilerinin mücadele azmi ve kararlılığının diğer işçilere örnek teşkil edecektir. Bu nedenle grevin kararlı ve ısrarlı bir şekilde sürdürülmesinin hem bugün, hem de yarın için işçi sınıfının mücadele geleneğini geliştireceğinden şüphemiz yoktur. Dolayısıyla Paşabahçe işçisinin grevi bir bütün olarak, işçi sınıfının burjuvazi karşısında mücadele azminin bir göstergesi olacaktır. İşçi sınıfı, Paşabahçeli arkadaşlarını bu mücadelede desteklemeli, onların kazanımlarının kendi kazanımları olduğunu unutmamalı, buna göre hareket etmelidir. Ayrıca işçi sınıfının yaşayacağı bu tür mücadelede deneyimleri, kendisi için sınıf olma yolunda yürüyen işçi sınıfının olay ve olgulara yaklaşımını sınıfsal bakış açısıyla belirlemesine yardımcı olacak, sınıfın gerçek ve kalıcı kurtuluşunun devrim ve sosyalizm olduğunu kavramasına yardımcı olacaktır. Haydi hep beraber, Şişecam işçilerinin mücadelesine omuz vermeye!

Y.E.Mücadele Birliği/ESKİŞEHİR

“DEMOKRATİK TÜRKİYE” DEĞİL DEMOKRATİK DEVRİM

“Demokratik Türkiye” son günlerin söz uygunsu “moda” istemi oldu. Son haftalarda bu istemi en çok EMEP ve Evrensel gazetesi öne çıkarıyor olsa da, Türkiye ve Kürdistan halklarının gündemine ciddi anlamda sokan gücün UKH olduğunu belirtmek gerek. Bunun evveliyatı da var. UKH’nin devrimci hedeflerinden henüz vazgeçmemiş olduğu 90’lı yılların ikinci yarısında sosyal reformist çevreler bu istem ve sloganı proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların gündemine sokmaya çalışıyorlardı. Fakat UKH’nin desteğinden yoksun oldukları o yıllarda sesleri cılız, etkileri yok denecek kadar az idi.

UKH’nin “Demokratik Cumhuriyet” istemini gündeme ne zaman getirdiği biliniyor. Bu hareket Abdullah Öcalan’ın tutsak düşmesiyle birlikte devrimci hedeflerinden vazgeçti. O dönemden itibaren bu isteme sarıldı ve onu Kürt halkının tek ve başlıca istemi haline getirmeye çalıştı.

Kürt halkı üzerindeki geniş politik etkisi nedeniyle UKH, bu konuda bir ölçüde başarılı oldu denebilir. Uzun ve kanlı bir özgürlük savaşı sürecinden geçen Kürt halkı, UKH’nin önüne getirdiği bu istemin özlemini çektiği özgürlüğü kendisine sağlayacağı düşüncesine kapıldı. Bu anlamda Demokratik Cumhuriyet isteminin Kürt halkı üzerinde belli bir politik etki yarattığını söyleyebiliriz.

Sosyal reformist partiler, işte bu etkiden yararlanmak üzere çekmecelerinde unutulmuş olan bu sloganı şimdi tekrar piyasaya sürüyorlar. Şunu da eklemek gerek: Sosyal reformist partiler başka konularda olduğu gibi, bu konuda da oportünist hareketleri etkileri altına almış durumdadır. Kendilerini “pratik” politikacı kabul eden oportünistler, sosyal reformist partilerin “Demokratik Türkiye” ya da aynı anlama gelen “Demokratik Cumhuriyet” sloganına itiraz etmek bir yana, bazen sessizce, bazen de aktif biçimde bu isteme katılıyorlar.

UKH’nin “Demokratik Cumhuriyet” sloganına ve istemine sarılmasının nedeni herkesin malumu. Abdullah Öcalan’ın tutsak edilmesinden sonra

devletle uzlaşmanın, devrim yolunu terk etmenin, silahlı savaşımdan vazgeçmenin alternatifi olarak “demokratik cumhuriyet” istemi öne sürüldü. Sosyal reformist partiler ise, proletarya devrim hakkını bir tas çorba karşılığında satsın diye bu istemi proletarya ve diğer emekçi sınıfların önüne sürüyorlar.

Görüldüğü gibi, “demokratik cumhuriyet”, “demokratik Türkiye” sloganlarını öne sürenlerin ortak paydası, devrimden ve devrimci yöntemlerden vazgeçme çizgisidir. Bu ortak çizginin temel özelliği, kapitalist temelin korunarak düzenin demokratikleştirilmesidir. Böyle bir amaç, gerçekte sömürü düzeninin daha sağlam temeller üzerine oturtulması isteğinden başka bir anlama gelmez.

Demokratik Cumhuriyet Bayrağı Küçük-Burjuvazide

“Demokratik cumhuriyet” üzerine tartışmalar yeni değildir. Bu istem ve slogana karşı proletaryanın tavır ve yaklaşımının ne olması gerektiğine dair tartışmalar neredeyse yüzelli yılı buluyor. Politik akımların proletaryanın sınıf çıkarları ve nihai kurtuluşu konusundaki konumları için bu konu turnusol kağıdı görevi gören konulardan biri olmuştur.

“Demokratik Cumhuriyet” feodalizme karşı savaşımında burjuvazinin bir sloganı ve istemiydi. 18. yüzyılda ve kısmen 19. yüzyılda burjuvazi siyasi iktidarı ele geçirmek için feodalizme karşı sert bir savaşım verirken ezilen ve sömürülen yığınların desteğini almak için onların özgürlük istem ve özlendilerini bu sloganla dile getiriyordu. Bu dönem burjuvazinin henüz devrimci olduğu dönemdi.

Ne var ki, burjuvazi, 19. yüzyılın ortalarından itibaren siyasi iktidarı tamamen ele geçirir geçirmez “demokratik cumhuriyet” istem ve sloganını terk etti. Sadece bunu değil, devrimci olan ne varsa hepsini bir kenara itti. Öncelikle Fransa ve İngiltere’de burjuvazinin siyasi iktidarı ele geçirmesinden sonra proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı daha belirgin bir hal aldı ve bundan böyle her şey sermayenin çı-

karlarına göre ele alındı, bu çıkarlara göre yorumlandı; her şey bu çıkarlara göre eğilip büküldü.

Böylece, burjuvazi açısından bir dönem bir daha geri gelmemek üzere tarihe gömülüyor; yeni bir dönem, burjuvazinin gericileştiği ve bu gericileşmenin sürekli derinleşeceği bir tarihsel dönem başlıyordu.

Tekelci kapitalizm bu tarihsel süreçte yeni bir aşamayı ifade eder. Tekelci kapitalizm, serbest rekabet dönemine tekabül eden burjuva demokrasisini sürekli inkar ederek ortadan kaldırmaya çalışır. Bu olgu, ekonomideki yoğunlaşmaya siyasi yoğunlaşmanın eslik etmesi gerçeğini ifade eder. Tam da bu nedenle tekelcilik, demokrasiyi sürekli ortadan kaldırma eğilimi içinde siyasi gericiliğe tekabül eder. Tekelci kapitalizmin bu eğilimi emekçi yığınlarda demokrasiye olan özlemi derinleştirir. Ancak, tarihsel bir dönem olarak serbest rekabetçi kapitalizmin geride kalması gibi, tekelci kapitalizm temeli üzerinde burjuva demokrasisini geri getirme olanağı da tümenden ortadan kalkar. Çünkü, tekelci kapitalizm bir kez egemen olduktan sonra, serbest rekabetçi kapitalizmin ortadan kalkmış olmasıyla burjuva demokrasisinin maddi temeli de ortadan kalkmış olur.

Tekelci kapitalizmin demokrasiyi sürekli ortadan kaldırma eğilimi içine girmesiyle birlikte “Demokratik cumhuriyet” istemini radikal küçük-burjuvazi üzerine alır. Küçük-burjuvazi, kapitalist meta üretimi temeli ortadan kaldırmadan ve kapitalist mülkiyete son vermeden, sadece tekelleri ortadan kaldırarak “Demokratik Cumhuriyet” istemini gerçekleştirmek ister. O, bu haliyle boş bir çabanın içine girmiş olmakla kalmaz ama geride kalmış bir tarihsel asamaya dönüşü düşleyerek gerici bir konuma da girmiş olur. Serbest rekabetçi dönemden tekelci kapitalizme geçiş, tarihsel bakımdan bir ilerlemedir. Bu aşamadan sonra tarihsel bakımdan ileriye gitmek tekelci kapitalizme son vermeyi ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine geçişi gerektirir. Küçük-burjuvazi ise, böyle bir geçişi ön görmeden, kapitalist meta üretimi temeli üzerinde kalarak

demokrasiyi getirme umutsuz çabası içine girer.

Kuskusuz, proletarya en tam ve en tutarlı demokrasiyi gerçekleştirmeden sosyalizme geçişi sağlayamaz. Fakat, proletaryanın sosyalizme geçişi sağlamak için gerçekleştireceği tam ve tutarlı demokrasinin burjuva demokrasisiyle, ya da bugün sosyal reformistlerle UKH'nin ileri sürdükleri “Demokratik Türkiye”, “Demokratik Cumhuriyet”le bir ilgisi yoktur. Proletaryanın gerçekleştireceği tam ve tutarlı demokrasi, kapitalist meta üretimi temeli üzerinde değil, aksine bu temeli yıkarak, burjuva devlet aygıtını parçalayarak gerçekleştirecektir.

İstisnasız bütün memurların her ise secimle gelip her an görevden alınabilmeleri, maaşlarının normal bir işçi ücreti düzeyine indirilmesi, tüm memurların ayrıcalıklı konumunun sona erdirilmesi; toplumun efendileri konumundaki memurların toplumun hizmetkarları durumuna dönüştürülmeleri, ulusların kaderlerini kendilerinin tayin etmesinin koşulsuz sağlanması, ordu-polis vb. tüm zor aygıtlarının dağıtılarak yerlerine milislerin geçirilmesi vb. önlemler proletaryanın gerçekleştireceği tam ve tutarlı demokrasinin sadece bir kaç önelemdir. Bu önlemlerin ise burjuva devlet sınırları içinde ve kapitalist özel mülkiyet temeli üzerinde gerçekleşmeyeceği açıktır. Lenin'in sözleriyle ifade edersek;

“Devletin yeniden örgütlenmesine, toplumun salt siyasal yönden örgütlenmesine ilişkin olmakla birlikte bu önlemler; doğal olarak bütün anlam ve bütün değerlerini ancak, ‘mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi’nin gerçekleştirilmesi ya da hazırlanmasına bağlandıkları zaman, yani üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetinin toplumsal mülkiyet durumuna dönüşmesiyle kazanırlar”.

Marksizmin, proletaryanın önüne koyduğu demokrasi mücadelesi anlayışının temel çizgileri bunlardır. Böyle tutarlı ve tam demokrasinin ancak kapitalizmin temellerini yıkacak bir devrimle ya da bir dizi devrimle gerçekleşebileceği açıktır. Ve bu gerçek ne kadar açıkça UKH'nin öne sürdüğü “Demokratik

Cumhuriyet”in, sosyal reformistlerin öne sürdükleri “Demokratik Türkiye”nin marksist demokrasi anlayışıyla en ufak bir ilgisinin olmadığı da o kadar açıktır.

Marksizim, proletaryanın demokrasi görevini burjuva devleti parçalayacak, kapitalist özel mülkiyet temeli ortadan kaldıracak bir devrim ya da bir dizi devrimle bağlar. UKH ve sosyal reformistlerin Kürt halkına ve emekçi sınıflara önerdikleri demokrasi mevcut devlet sınırları içerisinde, kapitalist özel mülkiyet temeli üzerinde gerçekleşecek; devletin ve düzenin “demokratikleşmesi”ni sağlayacak bir “demokrasi”.

Şüphesiz, proleter bir hareket olmayan ve marksist olmayan bir hareketi, UKH'ni, proletaryanın sınıf çıkarlarına ve marksizme uygun davranmıyor diye eleştirmek doğru değildir. Ancak, onun Kürt halkına önerdiği yolun Kürt halkını özgürlüğe götürmeyeceğini söyleyebiliriz ve söylemeliyiz de. Onun önerdiği yol, kapitalist temel üzerinde gerçekleşmeyecek bir hayal olmak bir yana; gerçekleşmesi Kürt halkının ezilen ulus konumunu pekiştirmekten başka bir sonuca yol açmaz. Kürt halkı demokratik devrim sonucu gerçekleşecek tam ve tutarlı bir demokrasiyle özgürlüğünü elde edebilir. Bunun koşulu, mevcut devletin “demokratikleştirilmesi” değil, yıkılması; kapitalist özel mülkiyetin korunması değil ortadan kaldırılmasıdır. Dolayısıyla, Kürt halkının önüne koyması gereken hedef kendisini bu yakın demokrasi hedefine ulaştıracak bir devrimdir.

Sosyal-reformistlere gelince.... Onların ne yapmak ve emekçi sınıfları nereye sürüklemek istedikleri açıktır. Onlar, proletaryanın ve diğer sömürülen sınıfların önüne “Demokratik Türkiye” istemini koyarak devletin ve düzenin yırtığını-söküğünü tamir etmeye, aksayan yönlerini düzeltmeye; üstelik burjuva temelleri sağlamlaştıracak bu reformlar için proletaryayı koşturmaya çalışıyorlar. Bu, proletaryaya, devrim hakkını bir tas çorba karşılığında satmayı önermekten başka hiçbir anlama gelmez. “Demokratik Türkiye” sloganını öne çıkaranların üstlendikleri uğursuz görev budur. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

“Yoldaşlarıma Duyduğum Sevgi ve İnanç

* “Merhaba sevgili hewalim,

İlk mektubundan sonra ikinci mektubunu da aldım. İlk mektubunu yanıtlanmamıştım, bunu kesinlikle yanıtlanmalıyım dedim kendi kendime. İki haftadır sana yazacağım mektubun yanıtını düşünüyorum. İlk mektubunu okuyan yoldaşlar; mektuplarında, ‘yolda sevgisinin ve g veninin en yal n ifadesi o sat rlarda gizli’ demişlerdi. Aynı şeyleri ben de hissetmişim. Bir yoldaş, mektubunda ‘O mektupta yoldaş sevgisini, coşkusunu, güvenini ve gücünü görüp anladım’ demişti.

Mektubunda bir soru sormuşsun... aslında beni uzun uzun düşündüren de bu soruydu: **l m Orucu eylemine ba lamaya nas l karar verdin?** Bu soruyu yanıtlamak sayfalar dolusu yazmayı gerektiriyor. Bense en kısa şekilde nasıl yanıtlayabilirim onu düşündüm. Bu kararın içinde bir yaşam var. Elbette senin dediğin gibi yürek, bilinç ve kararlılık... evet, bunlar önemli. Sadece bu değil. Ne sadece bilinç, ne sadece yürek, ne de kararlılık. Her şeyden önce geleceğe duyulan güven var; sevgi var. Yoldaşlara duyulan inanç var. ‘Ateş Geçitleri’ isimli kitabı okumuş muydun hewalim? 300 Spartalı savaşçının yüzbinlerce kişiden oluşan Pers ordusuna karşı savaşını anlatır. Görevleri ölmek, ama ateş geçitlerinde Pers ordusunu iki gün boyunca durdurma. Savaş başlamadan bir gün önce -hepsi ölmeden önceki son gece de olabilir- savaşçılar toplanıp tartışıyorlar; korkunun karşıtı nedir, diye. Kimisi cesaret diyor, kimisi de bilinç vs. birisi ‘korkunun karşıtı sevgidir’ diyor, yoldaşlarına, geride bıraktıklarına duyduğum sevgi ve güven. Sonra savaşlarından örnek veriyor. Biz burada savaşıp öleceğiz. Ama geride bıraktığımız yoldaşlarımız, bizim onlara kazandırdığımız sürede yeni bir ordu kuracaklar ve Pers istilacılarını yenecekler. Bizi şu anda korkusuz kılan da, yoldaşlarımıza duyduğumuz sevgi ve güvendir. Benim için işin özü buradaydı. Yoldaşlarıma duyduğum sevgi ve inanç... ve yoldaşlara duyulan sınırsız güvendi. Diğer her şey bunların ardından geldi benim için.

Eylem içinde geçen her gün, bizi devrime bir gün daha yaklaştırmakta. Bir burjuva ya da küçük burjuva için yaşadığı her gün ondan çalınmıştır; o günü yaşayamayacaktır. Bu ne-

denle gününü gün etmeye çalışır. Bunun nedeni de bu sınıfların geleceğinin olmamasıdır. Sınıf bilinci almış bir işçi ya da komünist için her geçen gün, devrime bir adım daha yaklaşmış olmaktır. İşte bu nedenle çok rahatız ya. Günlerin nasıl geçtiğini soran bir yoldaşa şunu yazmıştım. Geçmişte yoldaşlarla yaşadığım güzel anılardan bir an bile kopmadan, bugünün üzerinde yaşadığımız toprakları ve dünyayı sarsan baş döndürücü gelişmelerini izleyerek ve gelecekteki o büyük devrime duyduğum inancı unutmadan. Dünü, bugünü ve yarını, hepsini hep birlikte yaşayarak geçiyor günlerim.

Canım hewalim, yanıt sevgide ve güvenmekte gizli. Bugünkü gelişmeler; partinin büyümesi, yoldaşlarımızın kararlılığı, senin yazdığın satırlarda var olan gelişmeler, ne denli haklı olduğumu gösteriyor. Beni daha cüretkar ve kararlı yapan da, sizin duyduğumuz sevgi ve inanç. Yüreğimizde yoldaş sevgisinin büyüklüğü ve yoldaşlara ve partiye güven olduktan sonra tüm engelleri, zorlukları gülerek, oyun oynar gibi kolayca aşacağımızdan eminim.

Çevredekiler tüm genç yoldaşlarımıza sevgilerimi yolluyorum. Bizim için her geçen gün bir zafer ve yaşamımız boyunca pek çok zafer daha kazanacağız.

Sevgi, özlem ve bağlılıkla sınırsız kucaklıyorum seni, DAİMA!”

*Remzi Aydın’ın Ölüm Orucu eyleminin 207. gününde yoldaşına yazdığı mektubu.

“ZAFER, ELBET BİR GÜN BİZİM OLACAK” *

Sevgili Yoldaşlar,

Ne kadar karanlık çökertmeler de üzerimize, güneşin ışığı olup çıkıyoruz, ne kadar kesseler de körpe dallarımızı, binlerce filiz veriyoruz işte. Tarih hükmünü verdi bir kere, sel olup akar olduk, ne baraj dayanır ne de namlular. Devrimci basına yönelik bu saldırılar sermaye sınıfının ne kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyor. Bu, yeniyile eskinin arasındaki, sonucu belli olan savaş. Bizler, geleceği temsil ediyoruz: yeni olanı, insanın insanca yaşayabildiği bir toplumu. Karşımızdaki ise eskiyi, çürümüş olanı, insanlık dışı ne varsa onu temsil ediyor.

Kaybedecekler. Nasıl ki koskoca Roma, ayağında ayakkabısı, elinde kılıcı olmayan Spartaküslerle, kölelerle yerle bir oluyorsa, sermaye sınıfının sonu da farklı olmayacak. Zafer, elbet bir gün bizim olacak.

DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!

* Yazı İşleri müdürümüz Özgen İŞ’in Metris zindanından yazdığı 16 Ocak 2004 tarihli mektubundan bir alıntı.

Devrimci Tutsaklara

Yine Sevk İşkencesi

Devrimci tutsaklara devletin saldırıları artarak sürüyor. 19 Aralık katliamı ile devrimci tutsakları F tipi zindanlara götüren faşist devlet, bu saldırısının tutsakları teslim almaya yemediğini görünce, bu defa D tipi zindanları devreye soktu. 19 Aralık katliamının yıldönümünde tüm topluma meydan okurcasına yurtsever tutsakları D tipi zindanlara sevk etti. Devrimci tutsakları bir rehine olarak gören devlet, böylece tüm toplumu teslim almayı hedefliyor.

Son olarak 17 Ocak'ta yapılan bir operasyonla, Bakırköy ve Kartal zindanlarında bulunan kadın tutsaklar, Gebze M Tipi zindanına götürüldüler.

Sabah erken saatlerde yapılan sevkte, Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde D Blok'ta bulunan tüm siyasi tutsaklar, kapıya gelen ring aracına bindirilmek istendi. Sevki kabul etmeyen TKEP/L ve DHKP/C'li tutsaklar direniş gösterince zor kullanılarak araçlara bindirildiler.

Kartal H Tipi zindanında da hükümlü kadın tutsaklar, gene sabah saatlerinde şiddet kullanılarak Gebze M Tipi zindanına götürüldüler.

Ailelerinden aldığımız bilgilere göre Gebze'ye götürülen TKEP/L davası tutsaklarından Fatma Yıldırım ve Nuran Güvenilir'in sağlık durumlarının iyi olduğu, ancak üzerlerine hiçbir eşya, para vb. alamadıkları öğrenilmiştir.

**ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!**

AYAZMA'NIN ÖFKELİ SOKAKLARINDA

Yıllardır sefaletle itilmiş, açlıkla yoksullukla yüz yüze bırakılmış, kunduraları çamurlu, yüzleri kara çocuklar. Onlar kapitalist sistemin aynası, onlar sefaletin dışı vurmuşluğudur. Kimi Muşlu kimi İğdirli... Ne önemi var ki bunun? İnsan olmaları yetmez mi insanca yaşamalarına. Acaba onların kaderi miydi böyle yaşamak yoksa emek ve sermaye çelişkinin dışı yansması mı?

Onlar köylerinden insanca yaşayabilmek için gelmişlerdi İstanbul'a. Köylerindeki askeri faşist baskılara fazla dayanamamışlardı. Katliamlardan, köylerin yakılmasından... kısacası insanlık dışı tavır görmekten, hor görülmeekten bıkmışlardı. İşte tüm bu sebeplerden dolayı gelmişlerdi İstanbul'a. Ama...

Orası devletin insanlarına verdiği değer in özeti. Orası burjuvaların bir dakika dahi kalamayacağı bir bölge. Orası gecelerin aç yatıldığı yer. Orası işlerine aç giderek iliklerine kadar sömürülenlerin yeri. Orası AYAZMA!

Ayazma'da yaklaşık üç bin kişi yaşıyor. Elleri nasırlı, gözleri öfke dolu üç bin emekçi. Aylardır ne elektrikleri var, ne suları. Dünya çapında gerçekleştirilen spor oyunlarının yapılacağı Olimpiyat Stadı'nın hemen dibinde olan bu semt, fitili tutuşturulmaya hazır bir bomba gibi. Emekçi halk kendilerini yıllardır iliklerine kadar sömüren burjuvalara büyük öfke duyuyor. Sanki sömürdükleri yetmiyormuş gibi bir de faturalarını ödedikleri elektriğin, suyun kesilmesinden şikayetçiler. Böyle bir durum karşısında biz işçinin, emekçinin, ezilen Kürt halkının sesi Y.E.Mücadele Birliği dergisi olarak sesiz kalmayarak Ayazma'ya gittik. Ayazma girişinde üç küçük çocuk bizi karşıladı.

Kunduraları çamurlu, yüzleri kara üç çocuk. Onlarla sohbet ettik. Bize durumu anlattılar. Daha sonra bizi Ayazma'nın sokaklarında dolaştırdılar. Gözümüze bir grup genç takılıyor. Onların yanına gidiyoruz. Bizleri çok sıcak karşılıyorlar. Evlerine davet ediyorlar. Önce kapının önündeki betona ayaklarımızı vurarak ayaklarımızı bulaşan kalın çamur tabakasını siliyoruz. Bu arada Ayazma'nın gençleri bizim geldiğimizi duymuşlar ve onlar da eve geliyor. Hepsinin devlete olan öfkesi yüzlerinden okunuyordu. Ev sahibi arkadaşımızla röportaja başlıyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: *Elektriğimiz ne zamandan beridir kesik? İbrahim:* *Bizim elektriğimiz geçen sene Kasım ayının 20'sinden beridir yok. Şu anda kendi imkanlarımızla elektriği getiriyoruz. Dün 600 metrelik bir mesafeden evime elektrik çektim; ölümlerle burun buruna geldim. Ama çektiğim elektrik radyoyu bile zor çalıştırıyor.*

Y.E.Mücadele Birliği: *Elektriğin kesilmesinin sebebi nedir? İbrahim:* *Burada üç ay önce bir trafo patladı. Elektrikçiler geldiler ve trafoyu değiştirdiler. Yerine hurdalıktan eski püskü bir trafo getirttiler. Bir ay bile geçmeden o da patladı. Çünkü yetmiyordu, çok küçüktü. Sonra BEDAŞ'tan (Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş) geldiler ve herkese gereksiz ceza kestiler. Dünyanın en büyük olimpiyat stadının yanındaki şu hale bakın. Taksim'e gidip buradaki durumu anlatsanız kimse inanmaz.*

Y.E.Mücadele Birliği: *Bu durumla ilgili hiç protesto ya da eylem yaptınız mı?*

İbrahim: *Evet bir keresinde yaptık. Çok güzeldi ve de çok kala-*

balıktık. Yolu trafiğe kapattık. Ama polisler geldi ve "eğer dağılmazsanız, biz sizi dağıtırız" dediler. Polisler kalabalık gelmişlerdi. Bizler de eylem bitiminde dağıldık ama bu son eylemimiz olmayacak. Bundan önce defalarca her yere gittik. Müdürlüklere, muhtara, belediyelere ama hiçbir sonuç alamadık. Ben boyacılık yapıyorum. Zengin insanların evlerinde sabahdan akşama kadar boyacılık yapıyorum. Onlar evlerinde en ufak bir toz gördüler mi kıyameti koparıyorlar. Ama biz insanlık dışı muamele görüyoruz. Onların çocukları özel okullarda okurken bizim çocuklarımız karanlıkta ders çalışmaya mahkum kalıyorlar.

Röportajımıza bir Mücadele Birliği okuru arkadaşımız onların bu sorunlarının özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemden kaynaklandığını, bu sistemi yıkmamız gerektiğini, eğer kapitalist sistemi yıkmazsak bunun böyle devam edeceğini anlattı. Bize güveniyorlardı. Onları yalnız bırakmayacağımızı söyledik. Bu arada röportaja bir işçi arkadaş daha katıldı.

Oruç: Bizler köyümüzü bırakıp geldik buralara. Bizim köyümüzü korucular yaktılar yaktılar. Bizler insanca yaşayabilmek için buralara geldik, ama şu halimize bakın! Bizim köyümüzdeki ahurlarda bile elektrik vardı. Ama İstanbul'da evimizde elektrik yok.

Sohbetimiz uzadıkça uzadı. Onlarla birlikte toplumsal olayları tartıştık. Kürt sorunu üzerine değindik. Tabi ki isyan ediyorlardı devlete. Ama utanmıyorlardı Kürt olmaktan onur duyuyorlardı. Onlarda biliyorlardı zaferin ancak Kürdistan ve Türkiye işçilerinin, emekçilerinin birleşmesiyle gerçekleşeceğini.

Y.E.Mücadele Birliği: Sizce bu elektrik sorunu, Kürt sorunu, ezilen ve sömürülen işçi ve emekçilerin sorunu nasıl çözülebilir? (Sorumuzu başka bir arkadaş yanıtlıyor)

Süleyman: Biz Kürt halkı olarak çok acı çektik. Bize "bu bizden değildir" diyorlar. Ben Fırat Üniversitesi mezunuyum. Ama şu an Kürt olduğum halde Türk öğrencisi olarak görülüyorum. Bu da önemli değil. Bizim istediğimiz tek şey demokratik bir şekilde yaşamak, insan gibi yaşamak. Suyumuz olmasa, elektriği-

Ayazmalı gençlerle yanan trafonun önünde

mize, elektriğimiz olmasa rızıkımıza göz dikiyorlar. Bu ülkede ayırım var. Türk halkıyla aramıza mesafe koymaya çalışıyorlar. Niçin benim anam hizmetçilik yapсын ki. Bizim emeğimize el koyuyorlar. Küba'yı görüyoruz. Küba nerede Türkiye nerede. Niçin Küba gibi olmayalım ki. Onlar gibi olmak için mücadele etmeliyiz. İnsanın insanca yaşayabildiği bir sistem var orada sosyalizm var.

Küba üzerine söyleşmeye başlıyoruz. İşçi sınıfının iktidardan, sosyalizmin emekçilere kazandırdıklarından...

İbrahim: Ben üç sene önce bu evi aldım. Elektriği kaçak kullanmak istemedim. Gittim başvurum. Tapu istediler ve gereksiz bir sürü belge istediler. Kaçak elektrik kullanmaya kendileri teşvik ediyorlar. Sora da ceza yazıyorlar. Bir gazete geldi buraya ve ben onlara dedim ki "Ben Türk kimliği taşıdığımдан utanıyorum. Bunu gazetenizin en başına yazın". Ben yaklaşık 10 gün önce köydeydim. Ben köydeyken buraya BEDAŞ'tan görevliler gelmiş. Eşim ilgilenmiş onlarla eşimin okuma yazması olmadığı için onu kandırarak 1.100.000.000. ceza kesmişler. Bir de rüşvet istemişler.

Y.E.Mücadele Birliği: Burada kendi aranızda bir komite kurdunuz mu?

İbrahim: Evet. Burada yaklaşık 3 sene önce de böyle sorunlar sık sık olurdu. O zamanlardan beridir bir komitemiz var. Komitenin başlarında yaşı ilerlemiş insanlar bulunuyor. Ama yine de en önde gençlik bulunuyor. Ne varsa bizim gençliğimizde var.

Y.E.Mücadele Birliği: Bu sıcak sohbetiniz için size çok teşekkür ediyoruz. Sizleri yalnız bırakmayacağız.

Sizin sorunlarınız bizim sorunlarımız. Bizim sorunlarımızda sizin sorunlarınız diyor ve bu güzel insanların yanından ayrılıyor. Bizi dışarıda bir trafonun önüne götürüyorlar. Trafo yanmış kül olmuş. Bizi kundurası çamurlu, yüzü kara çocuklar zafer işaretleriyle uğurluyorlar. □

Ayazma emekçileriyle ev sohbeti...

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

II. BÖLÜM

Kapitalizmi Esnek Üretim Modeline Zorlayan Etmenler Nelerdir? (Neden Esnek Üretim Modeli)

Daha önceki sayımızda da belirttiğimiz gibi esnek üretim/çalışma modeli bütünüyle olmasa da kapitalizmin her aşamasında karşımıza çıkmaktadır. Kapitalist daha fazla kar için üretimi, çalışma biçimini, ücretleri ya da çalışma hukukunu her zaman kendi lehine ihlal etmek/esnetmek yanlısıdır. Kapitalistin daha fazla artı-değer için daha fazla çalışma, daha az ücret sistemini oturtması gerekir. Ne var ki gelişen sınıflar mücadelesi bu durumu çoğunlukla sınırlamış hatta işçinin lehine kazanımlar sağlamıştır. İşçinin daha fazla ücret, daha az çalışma daha fazla sosyal zaman ihtiyacıyla kapitalistin çıkar ve eğilimleri çatışır. Kapitalizmin her büyük bunalımında türlü demagoji ya da zor yöntemleriyle esnek üretim ve çalışmanın çeşitli biçimlerini hayata geçirdiğini tarihte görmek mümkün. Aynı şekilde işçi sınıfının bu saldırılara verdiği cevapların, kazanım ve kayıpların da sayısız örneğine rastlamak mümkün.

Bizim daha çok üzerinde durmak istediğimiz dönem emperyalizmin sıçramalı çöküş evresinde karşımıza çıkan uluslararası topyekün saldırı dönemidir. Bu yazımızda kapitalizmi bu modele zorlayan etmenleri inceleyeceğiz.

Fordist üretim denen üretim modeli ilk kez Ford araba fabrikasında uygulanmıştı. İşçinin sabit bir noktada durduğu, buna karşılık üretilmekte olan nesnenin bir bant üzerinde belli bir hızla hareket ederek işçinin önünden geçtiği üretim modeli olarak bilinir. Taylorist yönetim denilen üstten alta merkeziyetçi bir modelle yönetilir

Sanayi devrimiyle ortaya çıkan dönemin kütleli tüketim ihtiyacına kütleli üretim cevap vermekteydi. Ancak bu üretim modeli kendi içinde avantajlarının yanında kapitalist açısından pek çok sakıncaları da taşıyordu. Öncelikle her anlamda kütleli güç anlamına gelen bu model, binlerce işçinin bir arada çalıştığı birlik ve dayanışmayı geliştirmek açısından işçiler için de uygun koşullar sağlıyordu. Böylece bu model kendi örgütlenme modelini, 'sendikaları' yarattı.

Fordist üretim tarzının kapitalist açısından avantajlarını büyük oranda yitirmesiyle pek çok alanda seri, esnek ve hızlı rekabet koşullarına uygun bir model arayışı başladı. Bu sayede kapitalistlerin hem rekabet şansları artacak hem de işçilerin bir arada, aynı çıkarlar etrafında toplanmış olmalarının de-

zavantajlarından kurtulacaklardı. Böylece zaman içinde işi, işçinin örgütlülüğünü parçalara bölecek çeşitli üretim/çalışma modelleri geliştirildi.

Avrupalı bir burjuva ideolog gelişen rekabet sisteminde eski üretim düzeninin ne kadar büyük hacimli olursa olsun esnek üretimle rekabet edemeyeceğini şöyle dile getiriyor: *"Mega rekabet aslında sert bir savaşla benzetilebilir. Kazananlar her şeyi kazanacak kaybedenler her şeyi kaybedecekler. Bu yeni bir durumdur. İndiar kh d bal ka rba-l klar yiyor. Esas olan esneklik ve s rattir"*.

1970'lerin ekonomik krizi ile pazardaki dalgalanmalar, ürünlerde ihtiyaç duyulan çeşitlilik, bazı ürünlerin pazarda doygunluğa ulaşması, seri üretimde verimliliğin düşmesi, sanayileşmiş ülkelerde artan işsizlik, Japonya ve yeni sanayileşen ülkelere kaynaklanan rekabet emperyalist iktisatçıları esnek üretime yönlendirdi. Maliyetin kısılması, stok zorunluluğunun kaldırılması, üretimdeki değişkenliğe uyum gibi bir dizi soruna çözüm getireceği düşünülen esnek üretim bu gün bilinen haline böylece geldi.

Esnek üretimin hedefi, kapitalist için yük anlamına gelen tüm bu gereksizlikleri ortadan kaldırmak; böylece hem masrafları azaltmak/kaldırmak ve hem de geniş/fazla iş sürelerini esnetmek/düşürmekti.

Kısaca kapitalistlerin esnek üretimle birlikte kurtulmaya çalıştıkları başlıca 'ayak bağları'nı şöyle sıralayabiliriz

- Yüksek sermaye ve stok/depolama ihtiyacı,
- Geniş üretim alanı ihtiyacı,
- Yedek işçi ihtiyacı,
- Üretenlerin kütleli olarak bulunma zorunluluğu,
- İşçinin makinenin devrini bitirmesini, tamiratını ya da ısınmasını beklemesi
- İşçinin malzemeyi, araç gereci beklemesi
- Ayrıntılı iş bölümü, seri hareket ve süreklilik gerektirmesi.
- İşçinin bulunduğu noktada tek bir işi, sürekli ve vazgeçilmez olarak yapması,
- İş olsun yada olmasın işçiye tam maaş verme zorunluluğu,
- İşçinin sosyal güvencesini üstlenme zorunluluğu,
- Bant sisteminin tek bir sistemi izlemesi (Bir duruşla tüm

sistemin durması, kalite kontrolünün en sonunda yapılabilmesi vb.)

Aslında esnek üretim biçimi bir üretim biçimi olarak sanayide pek çok yeniliklere ve ilerletici güce sahiptir. Bir çok mal aynı anda üretebilen, değişik ürünleri tanıma, değişik operasyonları ardı ardına yapma yeteneğine sahip teknolojilerin kullanıldığı, dolayısıyla makinelerin boş durma zamanını azaltan bir üretim süreci ön plana çıkarmaktadır. Bir mal üretiminden başka bir mal üretimine geçişte ayarlama ve bekleme süresi çok az olan, mikro elektronik aksanlı makineler ve otomasyon teknikleri kullanılıyor olması esneklik ve verimlilik sağlamaktadır. Ancak pek çok örnek göstermektedir ki, kapitalizm koşullarında bu avantaj sadece üretim aletlerine sahip olana aittir.

Bu yüzden sermayedar sadece üretim için geçerli son teknolojik düzeye uygun üretim araçlarını, malzemeyi, binayı temin etmekle kalmaz, emek-gücü üzerinde tam bir

“BU ZULÜM ÇARKI KIRILSIN”

Merhaba Mücadele Birliği emekçileri ve okurları.

Bilindiği gibi önümüzde seçimler var. Her renkten oportünist ve reformistler bu seçimlerde emekçilere sandığı göstermektedirler.

Oysa emekçilerin yaşam hakkı sürekli gasp ediliyor. Kapitalist sistem geniş emekçi kitlelerine yoksulluk, açlık ve yarınsızlıktan başka bir şey sunamıyor. emekçiler bu zulüm düzeninden ve onun burjuva partilerinden koparken, emekçilere sunulacak doğru devrimci politika aktif boykot'tan başka bir şey olabilir mi? Yaşamsal her sorunumuz artık bir devrim sorunudur. Dünden günümüze sınıf mücadelesinin tüm kazanımları burjuva tekeliler tarafından gasp edilmeye devam ediyor. Üretim sürecinden hızla uzaklaştırılan işçiler-emekçiler burjuva parlamentodan umutlarını tamamen kesiyorlar. Burjuvazi kendi sonunun her geçen gün daha hızlı bir şekilde geldiğini görmekte. Bunun telaşıyla devrimin öncüleri olan komünistleri katlediyor, gözaltına alıyor, zindanlara atıyor. En demokratik eylemleri bile binlerce kolluk gücüyle bastırmayı deniyor ama başarılı olamıyor. Reformizm burjuvazinin elinden kaçırdığı emekçi halkları yeniden burjuvazinin kuyruğuna takmak için gönüllü hizmet ve uşaklık vermeye hazırdır. Reformistler şunu bilmelidirler ki, bizler kırıntı değil, insanlığın mutluluğu için bu zulüm çarkının kırılmasını, ve emeğin iktidarının kurulmasını istiyoruz. Tekellerin insanlıktan zorla aldığı her şeyi insanlığa geri vereceğiz ve emeğin iktidarıyla bu mutluluğu teminat altına alacağız.

**İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK**

Y.E. Mücadele Birliği Okuru /ESENLER

denetim kuracak biçimde, emek sürecini kendi kontrolü altına almaya çalışır. Bu amaca yönelik olarak modern sanayi döneminde sermaye, emeğin bilgi, beceri ve yargılarına bağımlılığını en aza indirecek şekilde makineler ve iş örgütlenme metotları geliştirir.

Fordist üretimde her aşamada oluşan sorunlardan dolayı sonal üründe hata oranı artıyordu. İşçinin tek bir noktada zaman içinde anlamsızlaşan tek bir işi hiçbir inisiyatifi olmaksızın sürdürmesi onu edilginleştiriyor, dolayısıyla kapitalist tarafından sömürü sonuna kadar ulaşmıyordu. İşte tam da bu çelişkide kapitalist ya işçiye inisiyatif vermek zorunda kalacak ve sömürüyü artıracak ya da sömürüyü sınırlandıracaktı. Sermayenin gün geçtikçe daha az elde toplandığı ağır rekabet koşulları sermayedara fazla şans bırakmıyordu.

Japon kapitalistler, esnekliğin teorisini şöyle yapıyorlardı: *“üretimde en yüksek verimliliği sağlamak için, işçinin sadece kolundaki gücüne sahip olmak yetmez, işçinin üretim süreci içinde edindiği tecrübelerden yararlanmak için, işçinin kafasında oluşan bilgi birikiminden de yararlanmak gerekir.”*

Ücret esnekliği (ki, esnek üretimin bir biçimidir) biçimlerinden parça başı ücret konusunda söyledikleriyle Marx bu konuya açıklık getiriyor: *“ Ama par a ba c- retin ki iye sa lad geni hareket alan , bir yandan onun ki üli ini geli türdi i gibi, ondaki zg rl k, ba ms z- l k ve kendi kendini denetleme duygusunu geli tirir, te yandan ise aralar ndaki rekabet duygusunu kam lar”*. (Marx. Kapital 1)

90'lı yıllarda bugünkü kapsamına ve biçimine ulaşmış olan esnek üretim, ölüm kalım derdine düşmüş kapitalistler tarafından Sovyetlerdeki bunalımla birlikte moralman güçten düşmüş işçi sınıfına dayatıldı. Emperyalist ülkelerde bile büyük yıkımlara yol açan bu formül topyekün bir saldırıyı, dolayısıyla topyekün bir karşı koyuşu yarattı. Can çekişen ve 90'larda kazandığı geçici üstünlüğü kaybetmiş olan emperyalistler bu gün çeşitli forumlarla vb oluşumlarla kendilerine yeni çıkış yolları arıyorlar. Ucuz hammadde ve ucuz işgücü arayışındaki sermaye üretimi parçalara bölüp dünyaya dağıtıyor. Burada söylemiş olalım, bu yönelimiyle sermaye, üretici güçleri ulaşmış oldukları bu düzeyde kavramaktan çok uzak olduğunu; onu ancak parçalara ayırarak varlığını devam ettirebildiğini itiraf etmiş oluyor. Özcesi bu elbise (sermaye düzeni), bu bedene (üretici güçler) dar geliyor. Ve sermaye kazanılmış haklara her cephe-den saldırarak son kozlarını oynuyor. Bu yolla emperyalist ülkelerde işsizlik tehdidiyle kazanılmış haklara saldırırken yeni sömürgelerde sefalet ve yıkımı dayatıyor. Dünyanın her yerinde üretimin ve çalışanların parçalara bölündüğü esnek üretimle birlikte sendikalar yetersizleşiyor. Mücadele, daha esnek örgütlenme biçimlerini işçi sınıfına dayatıyor. Böylece gelişen ve değişen mücadelede sendikalar i-kincil rol alırken, komite ve konseyler kendisini bir zorunluluk olarak dayatıyor. Sermayenin sıçramalı çöküşünün karşısında sıçramalı yükselen devrim güçlerinin enternasyonalist dayanışması eskinin içinde yükseliyor. □

İZMİR'DE EMEKÇİLER MEYDANDAYDI

Emperyalist-kapitalist sistemin, işçi ve emekçi yığınları her yandan kuşattığı ve saldırılarını şiddetlendirdiği şu günlerde, çeşitli baskı yasaları gündeme geliyor.

Bu saldırı yasalarından biri de 'Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı'dır. Pek çok ildeki emekçiler bu yasa tasarısına karşı ayağa kalkmış durumda.

24 Ocak 2004 tarihinde, İzmir Bornova'da Cumhuriyet Meydanı'nda bir miting düzenleyen emekçiler, sözkonusu yasa tasarısına karşı öfkelerini ortaya koydular. Saat 12:30 civarında Bornova Belediyesi spor salonunun önünde kitlenin toplanmasıyla miting başladı.

Bizler mitinge "Mücadele Birliği" yazılı pankartımızla katıldık. Ellerimizde kızıl bayraklarımız ve Y.E. Mücadele Birliği dergisinin son sayısıyla alandaki yerimizi aldık.

Yürüyüşün başlamasıyla birlikte "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci E-

mekçi Komiteleri", "Zafer Savaşan Emekçilerin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşizme Karşı Silah Başına", sloganlarımızla emekçilere seslenmeye başladık.

Sloganlar eşliğinde süren yürüyüşün sonunda alana girdik. Alanda devrimci coşku eksikti. Yasal partilerin gövde gösterisi yapmayı amaçladıkları belli oluyordu. Birde kürsüdeki konuşmaların gidiş hattı, soğuk havayla birleşince kitle dağıldı.

Bizlerse, alana girer girmez dergilerimizi çıkartarak propaganda yapmaya başladık ve emekçilere dergimizi ulaştırmak için seferber olduk.

Kitlenin dağıldığını anlayan mitingin tertip komitesi, kısa bir süre sonra eylemin bittiğini açıkladı. Ve bizde pankartımızı toplayıp alandan ayrıldık.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

"Çiğli Organize'de Bir Kıvılcım"

İzmir Çiğli Atatürk Organize Sanayisi'nde SERABOYA işçileri sendikalı oldukları için işten atıldı.

Bir yıldır zam alamadıklarını, altı aydır ücretlerinin düzenli ödenmediğini söyleyen SERABOYA'nın taşeron şirketi TEKSBOY işçileri, Ekim ayı içerisinde DİSK'e bağlı Tekstil-İş sendikasında örgütlenip yetki başvurusunda bulduklarını, ancak patronun, ekonomik krizi bahane ederek taşeron şirketi kapattığını bildirdi. Böylece elli üç işçi işsiz kaldı. Patron, avukatı aracılığıyla kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi için işçilere "bütün haklarından vazgeçtiklerini kabul ettiklerini" bildiren bir protokol dayatıyor. Diğer yandan yeni taşeron şirket kurup 40 yeni işçiyi işe alıyor ve üretime devam ediyor.

3 Ocak 2004 tarihinden itibaren her gün işyeri önünde bekleyen işçiler, sendikalarının kendilerine hukuksal ve eylemsel olarak destek olacağını söylediğini; ayrıca Genel-İş ve Gıda-İş sendikalarında örgütlü Çiğli organize Mattek ve Totomak işçilerinin ziyaretlerine geldiğini bildirdi.

12 Ocak günü işyeri önünde basın açıklaması düzenleyen işçiler diğer sendika ve demokratik kitle örgütlerinden de destek beklediklerini eylemlerini, sınıf mücadelesinin, tüm işçilerin ve ezilenlerin davasının bir parçası, organize sanayide ortaya çıkan bir kıvılcım olarak gördüklerini bildirdiler.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

BAYRAMTEPE'DE TEK YÜREK TEK YUMRUK

Faşizmin bütün zindanlarında emekçi halkların öncüleri olan devrimci ve yurtsever tutsaklar üzerindeki katliam politikaları sürüyor. Önce F tipi denilen hücre tipi zindanlara büyük bir katliam gerçekleştirilerek sevkler yapıldı. Burada istediğini elde edemeyen faşizm daha sonra D tipi adı altında mezar tipi zindanlara sevkler başlattı. Mavi atlasa kızıl şeritler çeken devrimcilerin çığılığı susturulmak istendi. Ama zindanlarda gerçekleştirilen her katliamda devrimci tutsak-

ların çığılığı dışarıdaki emekçi halkların devrim ve komünizm sloganlarıyla birleşti. Devrimci tutsakların bu çığılığı her geçen gün dalga dalga büyüyor.

Bayramtepe'de 7 Şubat Cumartesi günü yumruk olmuş bir elin parmakları gibiydik. Türkiye'de, Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında, yaşatmak için ölümsüzleşen insanların çığılığı olduk. Bir ara sokaktan başlayan eylem meydana doğru yürüyüşle başladı. Elektriği olmayan ara sokakları meşalelerimizle aydınlattık, sloganlarımızla ayağa kaldırdık. Açılan "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük/MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU" pankartı tüm insanların dikkatini çekiyordu. Ara sokaktaki insanlar bizleri alkışlarıyla desteklediler. Camlara çıkanlar ıslıklarıyla sloganlarımıza eşlik ediyorlardı. Bayramtepe Meydanı'na geldiğimizde ise esnaf ve meydandan geçen insanlar bizleri alkışlamaya başladılar. "Ölüm Orucu Sürüyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm" yazılı kuşlamalarımız uçuşuyordu. Burada bir arkadaşımız, elinde megafon, konuşmaya başladı. Orada işçi-emekçilere tek kurtuluş yolunun devrimci tutsakları özgürleştirmeden geçtiğini söylüyordu. Burada yapılan 5 dakikalık konuşmadan sonra tekrar işlek bir cadde üzerinde yürüyüşe başladık. Yürüyüş sırasında sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "An Şorej An Mırın", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kırdık, Kıracağız", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarını attık. Tekrar meydan gibi bir yerde propagandaya başladık. İnsanların ilgisi görülmeye değerdi. Burada yaklaşık 5 dakika süren bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra cadde trafiğe kapatıldı ve gür sloganlarımızla yürüyüşe başladık. Çevreden insanların katılımıyla yaklaşık 50 kişi olduk. Yarım saat kadar süren eylemimiz. "Faşist Devleti Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek" sloganlarıyla son buldu. Eylem kayıpsız sona erdi.

SARIGAZI'DE YAZILAMA*

Ölüm Orucu eylemi devam ediyor. Tutsakların özgürleştirilmesi meselesi ise, teme gündemlerimizden bir tanesi. Emekçi sınıfların devrim yürüyüşü, bu duraklardan geçmeden asla başarıya ulaşamaz. Biz Leninistler, devrim için olmazsa olmaz bir önem taşıyan zindanların yıkılması tutsakların özgürleştirilmesi sorununu emekçi sınıfların ve halkların gündemine taşımaya devam ediyoruz. Bu amaçla Sarıgazi ve Yenidoğan'da, yaklaşık 20-25 farklı yere "Ölüm Orucu Sürüyor", "Emekçiler, Kurtuluş İçin Ya Devrim, Ya Ölüm", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganı ve "TKEP/L" imzalı yazılımlar yapılmıştır. Eylemlerimiz devam edecektir. Devrime ve partimize olan inancımız, bize bu gücü veriyor.

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LLENİNİST!

Sarıgazi'den Leninistler

* Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı, haber niteliği taşıdığından dolayı yayınlıyoruz.

Mücadele Birliği Platformu

ÖRGÜTLÜ DÜŞÜNMEK

Kolektif mülkiyeti istemek yetmez buna uygun kültürü geliştirmeyi gerektirir. Burjuva kültürün dayattığı bireycilik yerini kolektivizme bırakmak zorunda. Özel mülkiyet bencilikte çürürken, toplumsal mülkiyet kolektif düşünce ve davranışta yükselecektir. Bugün burjuvazi her alanda kendi kültürünü emekçilere pompalıyor. Aileler, eğitim kurumları, yasalar, televizyonlar ve tüm yayın organları... Devrimciler sadece devletin kolluk güçleriyle, sivil faşist örgütlenmeleriyle değil aynı zamanda bu ideolojik saldırıyla da mücadele etmek zorundalar. Bu yazımızda “çalışmalarımızda yeniyi yaratırken nasıl düşünmeli ve nasıl davranmalıyız” sorusunu tartışacağız.

Kaynak-Olanak Yaratmak

Bir işe girişirken “hangi olanaklardan yararlanabilirim” diye düşünmek yerine, “bu iş için hangi olanakları harekete geçirmeli, hangi yeni olanakları yaratmalıyım” diye düşünmek gerekir. Zaten kazanılmış, elimizdeki hazır olanakları kullanmak tüketimi; yeni olanakları kolektife katmak üretimi getirir. Hiçbir kaynak sınırsız değildir. Gelecekte karşılaşabileceğimiz sıkıntılar için sürekli kaynak arayışında olmak, karşılaştığımız her durumda yeni malzeme, insan, iş yada başka bir fırsatı kolektife nasıl katabileceğimiz konusunda kafa yormak kolektif düşünmenin göstergesidir. Örneğin bir yakınımızda fotoğraf makinesi, VCD, video kamerası vb. bir malzemeyi gördüğümüzde bunu olası bir durumda kullanmak için önceden konuşmak gerekir. Hatta bu malzeme bizim alanımız için değil bir başka alan için gerekli olabilir kaygısını da taşımamız gerekir. Buradaki örnek bugün bir malzeme iken yarın bir insan başka bir gün özel bir beceri sahibi bir kişi, iş, maddi olanak ya da ev olabilir. Örgütlü düşünen her kadro çevredeki her türlü olanağı sürekli değerlendirir ve kolektife nasıl kazanacağı yönünde çaba sarf eder.

Sorunlar Karşısında İnatçı Olmak

Çalışmalarımız sırasında herhangi bir iş yada sorunla karşılaştığımızda sorunu çözmenin yollarını araştırmalı işi sahiplenmeliyiz. Bu davranış kendimizi geliştirmemiz için olmazsa olmaz bir kural olmalıdır. Bu işi daha iyi çözebileceğini düşündüğümüz en yakınımızdaki daha deneyimli gördüğümüz bir yoldaşa devretmek hem bizim gelişimimize engel olur,

hem de gereksiz yere o yoldaşın zamanını almış oluruz. Oysa biraz çaba, araştırma yada danışma ile sorunu biz çözersek o daha yetkin yoldaşımızın kolektife katacağı daha ileri bir çalışmaya dolaylı katkımız olur. Sorunu devretmek gibi, vazgeçmek, üstünkörü geçiştirmek ya da bahane üretmek bize de kolektife de tahmin edemeyeceğimiz zararlar verebilir. Belki koşullar sırasında o işi herkes unutacaktır. Ama daha sonra karşımıza çıktığında onarılmaz olmanın sorumlusu biz olacağız. Bu nedenle işi sonuna kadar takip etmek de bir o kadar önemlidir. İşe girişmek, planlamak, çıkış yolları aramak, emin olamıyorsak danışmak her zaman daha geliştirici olacaktır. Hem bizim açımızdan hem de kolektif açısından.

İş Yapmak Yerine Örgütlemek

Her kadro her işe gönüllülükle kendisini adayacaktır. Ama daha önemlisi çevremizdeki olanakları, insanları işe katmak, öğretmek dolayısıyla işi örgütlemektir. Böylece bizim işimiz kolaylaşmakla kalmaz çevremizdeki ilişkilerimize kolektif davranmayı, kolektif düşünmeyi öğretmiş oluruz. Üstelik çevremizdekiler değer verildiklerini, önemsendiklerini görür kolektif çalışmanın hazzını alırlar. Biz de böylece bireysel düşünme/davranma yerine örgütlü düşünme/davranma alışkanlığı geliştiririz. Yetkin olduğumuz her konuda başkalarını da yetkinleştirmek bizim en önemli görevimiz. Bazen işi tek başına yapmak aynı zamanda başkalarına da öğretmekten daha pratik gelebilir ancak bu şekilde eksikliğimizle altüst olacak bir “ben olmadan olmaz” düzeni yaratmış oluruz. Bu durum uzun vadede hiç de pratik olmayacaktır. İş örgütlemek demek, işi başkalarına verip kurtulmak değil, aksine pratikte işin içinde bulunmaktır.

Kolektifte kişisel başarı yoktur. Kolektif başarı ya da başarısızlık vardır. İş yaptığımız kolektif bir şey kazanmış olur ama işi örgütlediğimizde çok şey kazanacaktır. Sadece büyük işlerde değil, karşılaştığımız en basit işi yaparken bile yanıma en az bir kişiyi almalıyız. Yeni ilişkiler ancak böyle hareketle geliştirilebilir.

Alan Fetişizmine Düşmemek

Hangi alanda olursak olalım o alanın kolektifin bir parçası olduğunu unutmamalıyız. Ancak bütün kolektif uyum içinde çalışırsa başarı mümkündür. Başka bir alanın yaşadığı eksiklik bizim de eksikliklerimize yol açacaktır. Bunun için bir işi yaparken, alanımızın ihtiyaçlarını karşılarken diğer alanları da gözetmeli, hatta bazen öncelik tanımalıyız. Aynı şekilde alanımızda gerçekleştireceğimiz bir başarı ya da başarısızlığın da kolektife mal olacağını onu yüceltecek ya da geri düşüreceğini asla unutmamalıyız. Kendi alanına hakim olmak, benimsemek ne kadar güzelse onu tüm çalışmaların önünde görmek o kadar yanlıştır. Bu bazen kendi alanının dışındaki alanlara ilgisizlik ve hatta giderek yabancılaşmaya neden olmaktadır. Kimi za-

man sosyalist yarışma, başka alanda sadece başarı/başarısızlık kriterleriyle ilgilenmeyle karıştırılmaktadır.

İşin Her Yönüne Hakim Olmak

Karşımıza bir iş ya da sorun çıktığında sadece bize düştüğünü düşündüğümüz kısmını yapıp işi bırakmamalı tüm yönleriyle değerlendirmeliyiz. Başkalarının adım adım ne yapacağını söylemesini beklemek yerine yapabileceğimiz, katabileceğimiz başka bir şeyin olup olmadığını düşünmeliyiz. Kendimizde, her alana ilişkin sorumluluk hissetmeliyiz. Sadece bize söyleneni değil, söylenmemiş olanları da, yapılması gerektiğini düşündüğümüz her şeyi zamanımız ve planlamalarımız elverdiğince yapmalıyız. Nasılsa birileri düşünür, ben bana söyleneni yapayım da üzerimden sorumluluk gitsin, ben bilmiyorum yapamam demek kolektif değil bireysel düşünmenin sonucudur. Önemli olan bizim bir şekilde eleştirilerden kendimizi kurtarmamız, başarısız duruma düşmememiz değil kolektif başarıdır. Bulduğumuz alanı, yaptığımız işi, karşılaştığımız sorunu sonuca ulaştırırken çok yönlü değerlendirebilmek için kendimizi sürekli geliştirmeli, girişken olmalı ve daha önceki sonuçları değerlendirmeliyiz.

Örgütlü Düşünmek Planlı Yaşamakla Mümkündür

Bazen günlük işlerin yoğunluğu bizim günün akışına kendimizi kaptırmamıza neden olabilir. Ancak önümüzde kısa ve uzun vadeli planlarımız yoksa bu akışa kendimizi kaptırmamız işten bile değildir. Gelişmelere hakim olmak istiyorsak plan yapmalı, zamanı iyi kullanmalıyız. Plan yapmayan kişi önüne iş çıktığında onu yapar ve somut bir iş olmadığı da zaman öldürür. Oysa plan yapanın o gün zaman uygun olmadıysa bile boş kaldığı zamanı dolduracağı bir işi vardır. Gerçekleştireceği bir projesi, katacağı yeni olanakları vardır. Planlı yaşamayan örgütlü düşünemez. Planlama, günün her dakikasını planlamak değildir. Genel hatlarıyla günün planlanmasıdır. Bu, zamanın iyi planlanmasını ve verimli olmayı getirecektir. Örgütlü, yani kolektif düşünen birisi, gününü kolektifin ihtiyaçlarına göre planlamak, zamanını en iyi şekilde değerlendirmek zorundadır.

Eleştiriye Açık Olmak

En yetersiz gördüğümüz kişinin bile bize bir şeyler katabileceğini unutmamalıyız. Eleştiri bize dışardan bakabilen bir dostun gelişimimize katkıda bulunma çabasıdır. Yoldaşlar arasında ise bu çaba daha yüksek amaçlar içindir. Eleştiriler belki bertaraf edilebilir ya da etrafımızdakileri e-

leştirilene verdiğimiz tepkilerle bıktırabiliriz. Bu durumda kazanımda değil büyük bir kayıptayız demektir. Dönüşümümüz için en önemli aracı kaybederiz. Eleştiri yanlış, haksız ya da eleştiri biçimi yıkıcı olabilir. Önce bu durumu çözümlenmek, değerlendirmek ya da daha fazla açıklama istemek daha yapıcı olacaktır. Eleştiriye eleştiri ile cevap vermek, önemsememek, tavrı almak, bahaneler sıralamak komünist olma yolundaki bir kişiye değil, kendi egosunu kurtarmaya çalışan bir kişiye yakıştırılır. Eleştiren kişi de eleştireceği kişide nelere yol açacağını hesaplamalıdır. Eleştiri tarzımız sürekli tepki doğuruyorsa, yapıcı olmaktan çok yıkıcı oluyorsa ya da yol göstermiyorsa tarzımızı düzeltmeliyiz. Bir komünist her konuda adil olmalıdır. Küçük bir hatayı ağır bir biçimde yargılamak ya da çok önemli bir hatada yeterince uyarıcı olmamak zararlı sonuçlar doğurabilir. Eleştiri dili kadar değişim için zaman vermek ve takip etmek de önemlidir. Eğer eleştirimiz tepkiyle karşılanıyorsa ya da eleştiri-özeleştiri mekanizması bir şekilde yıprandıysa eleştiri konusundan önce eleştiri-özeleştiri üzerine tartışmalıyız. Eleştirdiden vazgeçmemeli, dönüşümümüzün önemli aracı olan eleştiriye sürekli işler hale getirmeliyiz. Yoldaşlar arası eleştiri ikna yöntemine dayanmalıdır.

Okumak, Araştırmak, Tartışmak

Gelişmeyen her şey çürümeye mahkumdur. Kendimizi geliştirerek ancak kolektif için yararlı bir insan olabiliriz. Günün koşturmacası içinde eriyip gitmemek için planlı yaşamak zorundayız. Her devrimci okumak araştırmak ve tartışmak için hem kendisine, hem de çevresindekilere zaman yaratmalıdır. Yoldaşlarımızın işlerini paylaşarak onlara okumak ve kendilerini geliştirmek için olanak tanınmalıyız. Birbirimizi bu konuda denetlemeli, motive etmeli, eleştirmeliyiz. Her gelişim kolektif birikime katkıdır. Eksiklerimiz elbette hiç bitmeyecektir. Bir komünist hiçbir konuda 'bu beni ilgilendirmez' diye düşünmez. Bugün önemsemediğimiz bir konu yarın hayatı bir konu olabilir.

Örgütlü düşünmek, her konuda bir örgüt gibi düşünebilmektir. Bu da ancak bir maestro titizliğiyle başarılacak bir şeydir. Nasıl ki bir maestro (orkestra yöneticisi)

bir eserin bütününe hakimse ve yarı hangisinin nerede hangi sesi vermesi gerektiğini biliyor

ve bir aksama olduğunda nasıl hemen farkına varıyor ve eserin akıcılığını bozmasını sağlıyorsa bir kolektifin tüm parçaları da aynı duyarlılığa sahip olmalıdırlar. Amaç, eseri mükemmelleştirmek olmalıdır. Kolektifin

tüm parçaları, büyük bir sorumluluk bilinciyle bunun için

çalışmalıdırlar. □

Gelişmeyen her şey

çürümeye mahkumdur. Kendimizi

geliştirerek ancak kolektif için yararlı bir insan

labiliriz. Günün koşturmacası içinde eriyip gitmemek

çin planlı yaşamak zorundayız. Her devrimci okumak

araştırmak ve tartışmak için hem kendisine, hem de

çevresindekilere zaman yaratmalıdır. Yoldaşlarımızın işlerini

paylaşarak onlara okumak ve kendilerini geliştirmek için

olanak tanınmalıyız. Birbirimizi bu konuda denetlemeli, motive

etmeli, eleştirmeliyiz. Her gelişim kolektif birikime katkıdır.

Eksiklerimiz elbette hiç bitmeyecektir. Bir komünist

hiçbir konuda 'bu beni ilgilendirmez' diye

düşünmez. Bugün önemsemediğimiz bir konu

yarın hayatı bir konu olabilir.

Bir Sıra Neferi: ***TURAN DEMİR***

Devrime adanmış her yaşam, bir kavga çağrısıdır. Yükseklere dalgalanan bir bayrak... Ve ölümsüzlüğe atılmış bir adım.

İşte bu yaşamlardan biridir Turan yoldaş. Tokat'ta öğreniyken THKO-MB saflarında mücadeleye atıldı. Öğrenci ve genç olmasının avantajlarından yararlanan yoldaş hem okulda, hem de oturduğu çevrelerde çalışmalarını devam ettirerek GEB faaliyetlerine katıldı.

İlk mücadeleye atıldığı THKO-MB'de militan olarak çalışmalarını sürdürdü. TKEP'in kurulmasıyla birlikte parti üyesi olarak mücadelesini devam ettirdi.

12 Eylül faşist darbesinin ağır koşulları altında Tokat'ta örgütlü faaliyetlerini sürdürdü. Çalışma alanlarının daralması nedeniyle; kırsal alanda çalışmaya başlayan Turan Demir bu alanda kısa bir süre çalıştıktan sonra Ortadoğu'ya gider. Buradaki Filistin eğitim kampında askeri eğitim alan yoldaş Parti Eğitim Örgütü (PEÖ) üyesidir. 1985'de Türkiye'ye döner ve İstanbul'daki çalışmalarına başlar.

Yaşamın her anı eylem olan yoldaş, bu uzun yürüyüşte üzerine düşen tüm sorumlulukları en iyi şekilde yerine ge-

tirmeye çalıştı. 24 Ocak 1990 tarihinde Kocamustafapaşa'da gerçekleştirilen bir kamulaştırma eyleminde polisle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Komünistlerin cenazelerinden bile korkan devlet, yoldaşın cenazesini kaçırarak kimsesizler mezarlığına götürdü.

Yaşamını hiç tereddüt etmeden devrime adanmış binlerce devrimci-komünisten yalnızca biri Turan yoldaş... Bayrağı devraldı ve kendisinden bayrağı devralacak yoldaşlarına komünizme adanmış bir yaşamın güzel örneklerinden birini bıraktı...

Anısı sonsuza kadar mücadelemizde yaşayacak! □

SIRA NEFERİ

O ne önde

Ne arkada

Sırada, sramızdaydı

Ve yanındakinin kanlı başı

Onun omzuna eğilince

Ona sıra gelince

Sayısını saydı

Söz istemez

Yaşlı göz istemez

Çelenk melenk lazım değil

Susun

Susun!

Sıra neferi uyusun.

Nazım HİKMET

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

...
bir toprak yeşil,
bir bayrak kızıl,
bir güvercin ak.
Lenin'le aynı türküden,
aynı ırmaktan,
aynı siperden, aynı yapı yerinden
olmak...

NAZIM HİKMET

**21 Ocak 1924
V.İ.Lenin Yaşıyor...**

ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

8 Şubat 2004
BAYRAMTEPE